

THOREGON

85

Perry Rhodan 1884

Peter Terrid

KONT O V O POSELSTVÍ

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

Down Kempeš Kort pozdravil vlídným gestem, když to ráno vešel do svého úřadu. Reagovalo jen několik málo jeho spolupracovníků, většina z nich se zdála být natolik pohroužená do práce, že ani pořádně nezaznamenala jeho příchod.

To je jen dobře!

Maličký Down Kempeš Kort se pomalu blížil ke svému místu. Měřil jen několik milimetrů přes dva metry, což bylo na dospělého Nongga hodně málo. Protože byl i svým způsobem křehký, třebaže ne

nesouměrný, vypadal jako chudinka. To ostatně podtrhovalo bílé pončo z tenké splývavé látky. Sahalo mu až ke kolenům a paže mu zakrývalo jen k loktům. Boty nenosil žádné, jen si na chodidla přilepil dvoucentimetrové poddajné podrážky z umělé hmoty. . \ / ; ;

V četných vnitřních kapsách ponča ukrýval Down Kempeš Kort osobní věci, upomínkové předměty a nástroje. Jako každé ráno si vyvolal malou holokrychli s trojrozměrným obrazem své rodiny, umístil si ji na stůl a chvíli na na zamyšleně hleděl.

Vzápětí se pustil do práce. Navázal spojení s mezoneuronem svého oddělení. Jeho spolupracovníci si vlastně nezasloužili, aby je takhle špicloval, byli dostatečně disciplinovaní, spolehliví a pilní sami o sobě, kontrola však patřila ke každodenní rutině od té doby, co Nonggové před několika tisíci lety opustili svou planetu a vybudovali si samostatnou civilizaci na sférických kolech ve volném vesmíru.

Život na sférických kolech si vynutil systém založený na nepřetržité pozornosti, kontrole a kázní. Každá chybička mohla mít osudné následky, větší nehody byly schopny ohrozit celé jedno nonžské sídlo nebo sférické kolo.

Každý Nonggo byl spojený neuronickou sítí s celou civilizací; mohl si vyvolávat a ukládat do paměti jakékoli informace a měl přístup téměř ke všem technickým zařízením. I když si uvědomoval svou odpovědnost vůči celku, mohl chybovat, a proto bylo třeba napravovat případné omyly co nejdříve.

Down Kempeš Kort byl spokojený. Všichni jeho spolupracovníci se soustředěně zabývali uloženými úkoly. A to bylo právě v těchto chvílích mimořádně důležité. ..

Nonggové se teprve před nedávnem ujali nejvýznamnějšího úkolu, jaký jim byl svěřen během několika tisíciletí. Měli dopravit Heliotskou tvrz na místo určení a aktivovat ji. Nesmělo dojít k sebemenší poruše, závisela na tom existence četných civilizací v různých galaxiích.

V soukromém životě Down Kempeš Kort neznal ctížádost ani touhu uplatnit se, jež pociťoval ve své profesi, už od dětství ale měl jeden tajný sen.

Tisíciletá historie Nonggů sice zaznamenala několik vrcholů a vzrušujících období, většinou se ale odvíjela poklidně, bez velkých vzruchů. **Down Kempeš** si odjak

živa přál, aby mohl být přítomen důležitému dějinnému okamžiku. Nepočítal s tím, že by byl v té chvíli středem dění, na to byl příliš bezvýznamný a pramálo ješitný, toužil však zažít dobu, o níž se bude mluvit ještě po staletích. Doufal, že pak bude moci v rodinném kruhu prohlásit: „Zažil jsem to tehdy na vlastní kůži, byl jsem u toho...”

Nonggo se spojil s makroneuronem na Kenteullenu; i tam to vypadalo skvěle. Nonggové se připravili výtečně na úkol kosmických rozměrů. Rutinně filtroval ze zdánlivě nekonečného toku dat v neuro-nické síti to, co pro něj bylo důležité. Mohl informace poslouchat, číchat, v případě potřeby je i ochutnávat a také číst.

Jako třeba hlášení. **NEBEZPEČÍ PRO HELIOTSKOU TVRZ NA OBĚŽNÉ DRÁZE!**

, Nevyvolal si je sám, dostalo se k němu ale přes síť cíleně a velmi ho Šokovalo.

To přece není možné...!

Kdo nebo co dokáže ohrožovat Heliotskou tvrz? Down Kempeš Kort se pokusil získat další informace; současné se spojil se svými kolegy, vedoucími jiných oddělení, ale ani u nich nepochodil. Všude vládl zmatek, který se postupně měnil v panickou hrůzu.

Spojení mezi nonžskými sférickými koly a cílovou sluneční soustavou jejich vlastní Heliotské tvrze bylo přerušeno. Kortovi se do mozku doslova vpálilo poslední hlášení: Naše Heliotská tvrz už neexistuje...

Explodovala? Jak se to mohlo stát?

Skoro v téže chvíli došlo ke změně v Kenteullenském kole. Vytvořila se tam .divoká¹ faktorová bariéra, několik kilometrů pod Kenteullenem. Mělo to nějakou souvislost, třeba dokonce příčinou?

Down Kempeš Kort se pokusil ověřit si situaci. Něco tu absolutně nehrálo! Rozzlobeně máchl rukou. Zrovna teď, k tomu

ještě **bez** vyzvání, se v jeho mysli vynořil obraz náboženského obřadu, který při nejlepší vůli nedokázal zapudit. Současně si rovněž nedobrovolně uvědomoval, **že** se zapletl do nějaké neuronické hry.

Spolupracovníci vedle něj začali nespokojeně mručet a zmatek sílil.

Down Kempeš Kort nejenže dostával nevyžádané nebo zbytečné informace, navíc neměl přístup k datům, která bezpodmínečně potřeboval, chtěl-li něco podniknout.

Heliofská tvrz explodovala...!

To byla nejen technická katastrofa, k níž vlastně ani nesmělo dojít, to bylo neslýchané pokoření všech Nonggů. Doposud ihned a spolehlivě splnili všechny zadané úkoly - a teď?

Jeden ze spolupracovníků poblíž vstal, tlumeně zasténal a přitiskl si ruce k lebce.

Down Kempeš Kort byl **vyškolen na to, aby byl schop** otevřít **tucty neuronických informačních kanálů najednou, dohlížet na ně a v případě potřeby zasáhnout. Vyznačoval** se obrovským soustředěním, **což mu vyneslo pověst, že je** plachý, **zdrženlivý a občas roztržitý; leckdo** se v duchu ptal, **jak mohl** tak **ospale, nepřítomně vyhlížející** Nonggo vůbec **získat tak** vysoký **úřad. Down Kempeš Kort** však byl neustále plně **ve** střehu a stěží **ho mohlo něco zaskočit**.

Avšak ani **on si nevěděl rady** s tím, **co** se v těchto minutách odehrávalo ve **velké** neuronické síti. Vypadalo **to**, jako **kdyby se** **totálně zbláznila**. Jednotlivé **datové kanály** jako by se vzájemně **proplétaly, splývaly a nebylo možné získat jednu jedinou** potřebnou **informaci**. Všechno **bylo** čím dál **nepřehlednější** ~ po síti se **řítily změt'** **obrazů, pachů, tabulek, textů, zvuků a měnila se v neprostupnou džungli**.

Down Kempeš Kort vnímal, jak jeho spolupracovníci sténají a svíjejí se. Impul-

zy, které přijímali, byly tak silné, **že** jim z toho třeštily hlavy.

Existovala jediná myslitelná možnost, jak uniknout - odpojit se ze sítě. To se ale zcela protivilo nonžské povaze. Žili se sítí ve dne v noci- Ale ta se nyní dočista zbláznila.

Vzápětí se stalo něco, co se vlastně nikdy nemělo stát...

^ ^

Ten pocit se šířil v jeho mysli jako povodeň; zdálo se, že ho strhne s sebou a neodvolatelně ho pohltí. Přišlo to tak nečekaně a s takovou silou, že Down Kempeš Kort zavrával, táhle zavyl a opřel se o nejbližší kus nábytku, aby neupadl. Trhaně oddechoval a údy se mu trásly.

Co se to jen stalo?

Jako by náhle cítil prázdnotu, osamocenost, bezmeznou izolovanost. Jako by byl odříznut od všeho, co pro něj bylo důležité a cenné. Bylo to příšerné - ale ztratil veškeré spojení!

Neuron vypadl!

Down Kempeš Koří zavrhl tuto myšlenku, sotva se mu vynořila v hlavě. K výpadkům neuronu tu a tam docházelo; nebyl imunní vůči selhání stejně jako sebedokonalejší technické zařízení vytvořené živou bytostí. Každý Nonggo musel počítat s tím, že jednou za život zažije poruchu neuronu - stav, kterého se ovšem každý také bál jako Čert kříže.

Jenže takový výpadek trval vždy jen krátce. Ale tohle?

Nonggova mysl se napůl **stabilizovala, ačkoli** se nemohl **zbavit tísnivého pocitu, jako by byly všechny jeho smyslové počítky** jen poloviční, **ne-li třetinové. Připadal si jako zmrzačený...**

Jemu se ale vedlo ještě poměrně dobře. Ostatní na tom byli mnohem hůř; nebylo

divu po tom obrovském chaosu, který se jich předtím zmocnil.

Slyšel křik, děsivé vřeštění vyjadřující bezmeznou hrůzu a paniku. Spolupracovníci se vrhali na podlahu, nekontrolované pošukovali údy a ječeli, jako když je na nože berou. Teprve po několika příšerných minutách přešel jejich řev v ubohé, bezmocné kňučení.

Jeden Nonggo kopal jako smyslů zbavený do přístrojové desky. Vtom se obrátil a upřeně se zahleděl na Downa a na okamžik se zdálo, jako kdyby ho chtěl napadnout. Nakonec ale jen zamumlal cosi nesrozumitelného a utekl pryč.

Down Kempeš Kort se váhavě zvedl. V lebce jako by se mu roztékala lepkavá kouřící hmota; tok myšlenek a vjemů se mu zpomalil a měl pocit, že mu zůstal jen zlomek původních schopností. Bylo mu, jako kdyby se brodil hustým sirupem.

Uvědomil si, že už to jednou kdysi dávno zažil. Uvědomil si to jen proto, že i teď byl alespoň částečně akceschopný — na rozdíl od svých druhů, kteří jako by se nezmohli na jedinou rozumnou reakci. Così nesouvisle blábolili v nonžské obecné řeči, nodu, a jejich slova nedávala žádný smysl.

Down Kempeš Kort představoval mezi Nonggy výjimku. Od malička se vyvíjel jinak. Nikdy se přesně nedozvěděl proč, momentálně však byl jediným Nonggem, kterému nebyl ještě před narozením nebo hned po porodu implantován čip - syn-tronicko-bionické rozhraní k takzvanému makroneuronu.

Mikroneuron zahrnoval nejen vybraná technická zařízení v domácnosti právě narozeného Nongga, ale také jej spojoval se všemi Členy užší rodiny. Číp zajišťoval hladký, ultrarychlý přenos dat, a to jak mezi Nonggem a všemi technickými při

stroji v jeho okolí, ale také - teoreticky - se všemi příslušníky nonžské civilizace. • V souladu s tělesným a mentálním vývojem nonžského dítěte se postupně rozšiřoval také rozsah rozhraní. Dospívající jedinci měli přístup k takzvanému mezoneuronu a tím také k mnoha osobám a přístrojům, byť pečlivě vybraným. Toto omezení ve využití nonžských neuronických sítí mělo svůj význam -jednak nebyli mladiství Nonggové přetěžováni, jednak nemohli napáchat v síti žádné škody.

Termín mezoneuron proto vyjadřoval nejen omezené možnosti přístupu dětí a nezletilých do sítě, znamenal také síť obepínající určitou sféru života, ať už to byla domácnost, městská čtvrť, kosmická loď apod.

Dospělí Nonggové byli propojeni makroneuronem, souhrnem všech technických zařízení a jednotlivců jednoho sférického kola. Bylo přirozené, že zacházení s velkým neuronem vyžadovalo od každého Uživatele, aby byl nesmírně odpovědný a bezpodmínečně spolehlivý. Nonggové brali tuto odpovědnost zpravidla smrtelně vážně a pracovali naprosto přesně; jen zřídkakdy se dopouštěli chyb nebo nedopatření.

K problémům při využívání neuronů docházelo většinou pouze tehdy, když byl dospělý Nonggo odkázán výhradně na mezoneuron - např. na kosmické lodi, když se přerušilo spojení s makroneuronem sférického kola.

U Nonggů se tato závada neuronické sítě projevila většinou pocitem nejistoty; v těsných mezích mezoneuronu se necítili **tak** dobře a bezpečně jako v makroneuronu, jenž oplýval takřka nekonečnými možnostmi.

Každou chvíli se na druhé straně ale našli dobrodruzi a odvážlivci ochotní vystavit se takovému mentálnímu zatížení.

Zvláštní půvab tohoto podniku spočíval v tom, že při zkoušení možností makroneuronu mohli nasbírat informace a poznatky, které nikdo před nimi prostřednictvím neuronické sítě nezískal.

Takové dobrodružství se ale nedalo v žádném případě srovnat s katastrofálním výpadkem neuronu nebo zhroucením celého jednoho mezoneuronu. Postižení Nonggové se velmi často ocitali v nebezpečí, že budou nejen krátkodobě až střednědobě vystaveni mimořádné duševní zátěži, nýbrž že při tom také utrpí poruchu osobnosti, jež se dala vyléčit teprve po , mnoha letech.

Co se však odehrávalo v těchto minutách v Kenteullenském kole, překračovalo rozsah všech popsaných výpadků.

Down Kempeš Koří naklonil hlavu mírně ke straně jako většina Nonggů, když komunikovali se svým neuronem, a vypadal, jako kdyby kdesi v sobě naslouchal vnějšímu nezasvěcenému pozorovateli. Snažil se navázat spojení.

Bylo to mnohem horší, než se obával...

Neměl absolutně žádný kontakt s kenteullenským makroneuronem... Dalo se s tím žít, ale pouze pokud byl dotýčný duševně stabilní.

Žádný kontakt s mezoneuronem... Nebylo divu, že Nonggové hromadně kolabovali a upadali do stavu zatemnění mysli, nebo naopak kolem sebe agresivně mlátili. , - ••

Vůbec Žádný kontakt, s ničím a s nikým. ..'

Bez spojení s technickými zařízeními sférického kola, Nonggova domovského světa. Bez přístupu k přístrojům v bližším okolí; bez kontaktu s jiným Nonggem... přítelem, životní družkou, dítětem...

Tak nějak musí vypadat smrt ve **své** nejděsivější podobě!

Down Kempeš Kort s tím mel Určité

zkušenosti; první tři léta svého života se musel zcela obejít bez cípu a z té doby **si** ještě matně pamatoval, jak se dají zpracovávat optické, olfaktorické, taktilní nebo akustické vjemy.

Jak dlouho už tu stojím? '

Šlo to všechno neuvěřitelně rychle, alespoň velmi rychle na jeho omezené vnímání a zpomalené myšlení. Nonggové všechno promýšleli a prožívali na pozadí neuronu; neuronická síť zvyšovala jejich schopnost myslet a stimulovala všechny jejich smysly. Být vypuzen z neuronu, to byl pro Nonggy nejtvrdsí, nejobávanější trest.

Down Kempeš se tápavě prodíral vpřed. Snažil se zorientovat a pochopit, co se stalo a co se nyní děje v jeho okolí. Lenivý tok myšlenek mu nesmíme ztěžoval snahu získat přehled o situaci a dojít k nějakému[^] závěru.

Výpadek všech neuronu...

Nonggové mezi sebou hovořili s nejvyšší úctou a bází o těch svých soukmenovcích, kteří dokázali přežít a zachovat si zdravý rozum i po dlouhodobém oddělení od všech neuronů. V mnohatisíciletých nonžských dějinách bylo jen velmi málo takových osobností.

Daleko nejznámějším z Nonggů, který to dokázal, byl Cenndicyl Pervorat Zeun*.

Nicméně v Teulleru o tomto legendárním čtvrtém poslu Thoregonu šest desetiletí nikdo nic neslyšel; mnozí se domnívali, že přečkal bez úhony mnohaleté odstřižení od všech neuronů; uvážliví a zkušení Nonggové ale předpokládali, že Cenndicyl Pervorat Zeun přišel během dlouhé osamělé pouti o rozum, a tedy nutně i o život.

. * v předchozích dílech byl chybně Uváděl jako Cenndicyl Pervorat Ceuř. Omlouvám se.

Doufejme že se výpadek týká pouze Kenteullenského kola...!

V oblasti slunce Teuller se nacházelo celkem dvanáct sférických kol.

První byl Zeun, který existoval 4500 let a byl tedy nejmladším, nejmodernějším a technicky nejvyspělejším sférickým kolem. Po něm následovaly Meved a Koří, z kterého také pocházel Down Kempeš Kort, po Grendlssu následoval Kenteullen, se svými 7000 lety nejstarší kolo a současně sídlo teullerského Hříbu. Ke sférickým kolům dále patřily Bor, Gieber, Nneu, Hermúlen, Lantis a Namig. Nakonec zbývalo Kolo nositelů hříchu pohybující se na oběžné dráze v obrovské vzdálenosti kolem centrální hvězdy.

Každé toto kolo, ve vesmíru umístěný životní prostor Nonggů, vytvářelo jeden samostatný makroneuron, dokonalou, do sebe uzavřenou životní sféru části nonžského národa. Přístup ke všem teullerským makroneuronům mělo jen několik málo Nonggů; šlo o členy vlády, významné vědce a další osobnosti obrovské důležitosti. Tomuto mimořádnému oprávnění se říkalo „neuronická všemocnost“.

Musím se dostat na neuronický server!

Down Kempeš Kort byl rovněž jednou z mála pečlivě vybraných osobností, které disponovaly neuronickou všemocností. Technickým předpokladem k této všemocnosti byl neuronický server, jehož data byla vyladěna výhradně na Downa Kempeše Korta. Šlo o stacionární zařízení, které Nonggo sice osobně vlastnil, které však bylo bohužel stále umístěno v jeho domovském sférickém kole. **Za** normálních okolností na tom nezáleželo; server zajišťoval tak jako tak svému majiteli přístup ke všem neuronům v Teulleru a urychloval komunikaci mezi neurony a těmi, kteří měli oprávnění k přístupu.

Protože ale kenteullenský makroneuron

zjevně vypadl, Down Kempeš Koří ztratil možnost spojit se se svým osobním serverem. Nemohl se tak ujistit, zda ještě fungují neurony na ostatních sférických kolech. Předpokládal to ale... Neboť zhroucení všech neuronů v soustavě Teulleru by byla katastrofa, jež mohla znamenat zánik celé nonžské civilizace.

Nonggové mohli být v bezpečí a přežít pouze tehdy, když fungovaly neurony, když hladce probíhala komunikace mezi Nonggy a neurony. Neurony nemohly selhat po technické stránce, na to byla nonžská technologie až příliš vyspělá.

Riziko spočívalo spíš v tom, že se u Nonggů spojených v jednom neuronu mohlo rozvinout cosi jako davová psychóza. **Byl** to vlastně začarovaný kruh. Několik Nonggů znejistělo a jejich nervozita se téměř nepozorovatelně přenášela na ostatní; sílila, zprvu pomalu, a pak stále rychleji.

Když pak kvůli falešným impulzům začaly selhávat i zesilované přístroje, byť v minimální míře, nejistota se šířila jako lavina, zvrhla se v paniku a neštěstí bylo hotové. Panika pak mohla snadno přeskóčit na makroneuron...

V takových případech bylo povinností Nonggů, jimž byla přidělena neuronická všemocnost, okamžitě zasáhnout, řídit ostatní a snažit se stabilizovat situaci. Měli za úkol opět normalizovat komunikaci duševně vyšinutých soukmenovců a zajistit bezvadnou funkci dotyčného makroneuronu.

Situace v nejbližším okolí Downa Kempeše Korta se poněkud uklidnila. Mnozí z jeho soukmenovců upadli do bezvědomí; zhroutila se jejich přetížená nervová soustava a milosrdně je zbavila smyslů. Jiní tiše bědovali, neschopni strávit skutečnost, že jsou odpojeni od všech neuronů.

Down Kempeš Kort se snažil spojit se

svým neuronickým serverem; nepovedlo se mu to ani po několika pokusech. Protože se mu na druhé straně neohlásil ani jeden z jeho zplnomocněných kolegů, došel zakrátko k závěru, který ho zděsil. Rozechvěl se až v samotném jádru své osobnosti. ..

Vypadalo to, jako by vypadly makroneurony nejen v celém Teulleru, nýbrž úplně všechny...

Jako tenkrát! mihlo se Downu Kempeši Kortovi myslí a znovu se otrásl hrůzou. Už jednou došlo k podobným událostem. I když to bylo hodně, hodně dávno...

2.

V dávné minulosti

KONT zpomalil, hned jak se ocitl v normálním prostoru. Ve vzdálenosti tří světelných hodin od něj se pohybovala na své oběžné dráze kolem centrální hvězdy modrá planeta.

KONT lokalizoval tento svět už před několika dny. Bylo téměř jisté, že zde musí existovat vyšší forma života. Civilizačně a technicky natolik vyspělá, že se chystala proniknout do vesmíru.

Během krátké zastávky objevil a důkladně prozkoumal těleso letící daleko mimo ekosféru sluneční soustavy. Impulz odražený od objektu plujícího bez pohonu prostorem dosvědčil, že musí pocházet právě ze soustavy, kterou si KONT vybral za cíl.

Podle výsledků analýzy byla technologie obyvatel modré planety primitivní — těleso mělo například prastarý chemický pohonný systém, který používalo pro fáze zrychlení. Jeho rychlost však zdaleka nedosahovala rychlosti světla; za těchto okolností se dalo hovořit o „dobývání vesmíru“ jen s notnou dávkou ironie.

Jedno však bylo jisté: Živé bytosti žijící

na modré planetě zjevně už musely pochopit, že nejsou v kosmu samy. Kosmické těleso vysílalo signál, který nebyl určen žádnému konkrétnímu adresátovi, který však obsahoval alespoň informaci o tom, odkud těleso vzletlo a kdo je zkonstruoval. Na jeho vnějším plášti byl upevněn útvar, který KONT jednoznačně identifikoval jako nosič dat. Stačila chvilka, aby analyzoval strukturu dat a rozluštil příslušné informace.

Podle nich pocházela kosmická sonda z třetí planety soustavy. Při plánování letu s primitivními technickými prostředky si však stavitelé počínali vskutku šikovně;

Využívali přitažlivosti ostatních planet soustavy pro zrychlení objektu, které by vlastními silami nebyli schopni vyvinout.

Sonda nejprve opustila po nanejvýš složité, avšak promyšlené dráze domovský svět, zamířila k další planetě, ale vyhnula se jí, přestože využila její přitažlivosti. Stejný manévř pak učinila u jedné z vnějších planet soustavy - tento kousek bezpochyby prozrazoval takovou dávku technické inteligence, že stálo za to navázat spojení s jeho autory.

A to také byl pravý úkol, jediný účel existence KONTA - navazovat spojení se všemi inteligencemi, které dokáže objevit na své křížové výpravě kosmem. Přesně vzato šlo o úkoly dva. Záleželo na vývojovém stupni objevené inteligence. Pokud se nacházela na nižší nebo téměř stejné úrovni, měl jí KONT pomáhat a radit;

pokud šlo o vyspělejší civilizaci, spočíval úkol KONTU ve sběru maximálního množství dat, zjištění možného nebezpečí ze strany příslušného národa a v patřičné reakci.

Y prvním případě se KONT nechal obvykle lokalizovat a současně navázal oficiální kontakt, v druhém případě se držel v ústraní a zjištěná data předával ústředí.

Doufejme že se výpadek týká pouze Kenteullenského kola....'

V oblasti slunce Teuller se nacházelo celkem dvanáct sférických kol.

První byl Zeun, který existoval 4500 let a byl tedy nejmladším, nejmodernějším a technicky nejvyspělejším sférickým kolem. Po něm následovaly Meved a Kort, z kterého také pocházel Down Kempeš Kort, po Grendissu následoval Kenteullen, se svými 7000 lety nejstarší kolo a současně sídlo teullerského Hříbu. **Ke** sférickým kolům dále patřily Bor, Gieber, Nneu, Hermulen, Lantis a Namig. Nakonec zbývalo Kolo nositelů hříchu pohybující se na oběžné dráze v obrovské vzdálenosti kolem centrální hvězdy.

Každé toto kolo, ve vesmíru umístěný životní prostor Nonggů, vytvářelo jeden samostatný makroneuron, dokonalou, do sebe uzavřenou životní sféru části nonžského národa. Přístup ke všem teullerským makroneuronům mělo jen několik málo Nonggů; šlo o členy vlády, významné vědce a další osobnosti obrovské důležitosti. Tomuto mimořádnému oprávnění se říkalo „neuronická všemocnost“.

Musím se dostat na neuronický server!

Down Kempeš Kort byl rovněž jednou z mála pečlivě vybraných osobností, které disponovaly neuronickou všemocností. Technickým předpokladem k této všemocnosti byl neuronický server, jehož data byla vyladěna výhradně na Downa Kem-peše Korta. Šlo o stacionární zařízení, které Nonggo sice osobně vlastnil, které však bylo bohužel stále umístěno v jeho domovském sférickém kole. Za normálních okolností na tom nezáleželo; server zajišťoval tak jako tak svému majiteli přístup ke všem neuronům v Teulleru a urychloval komunikaci mezi neurony a těmi, kteří měli oprávnění k přístupu.

Protože ale kenteullenský makroneuron

zjevně vypadl, Down Kempeš Kort ztratil možnost spojit se se svým osobním serverem. Nemohl se tak ujistit, zda ještě fungují neurony na ostatních sférických kolech. Předpokládal to ale... Neboť zhroucení všech neuronů v soustavě Teulleru by byla katastrofa, jež mohla znamenat zánik celé nonžské civilizace.

Nonggové mohli být v bezpečí a přežít pouze tehdy, když fungovaly neurony, když hladce probíhala komunikace mezi Nonggy a neurony. Neurony nemohly selhat po technické stránce, na to byla nonžská technologie až příliš vyspělá.

Riziko spočívalo spíš v tom, že se u Nonggů spojených v jednom neuronu mohlo rozvinout cosi jako davová psychóza. Byl to vlastně začarovaný kruh. Několik Nonggů znejistělo a jejich nervozita se téměř nepozorovatelně přenášela na ostatní; sílila, zprvu pomalu, a pak stále rychleji,

Když pak kvůli falešným impulzům začaly selhávat i zesilované přístroje, *byť* v minimální míře, nejistota se šířila jako lavina, zvrhla se v paniku a neštěstí bylo hotové. Panika pak mohla snadno přeskóčit na makroneuron...,

V takových případech bylo povinností Nonggů, jimž byla přidělena neuronická všemocnost, okamžitě zasáhnout, řídit ostatní a snažit se stabilizovat situaci. Měli za úkol opět normalizovat komunikaci duševně vyšinutých soukmenovců a zajistit bezvadnou funkci dotyčného makroneuronu.

Situace v nejbližším okolí Downa Kempeše Korta se poněkud uklidnila. Mnozí z jeho soukmenovců upadli do bezvědomí; zhroutila se jejich přetížená nervová soustava a milosrdně je zbavila smyslů. Jiní tiše bědovali, neschopni strávit skutečnost, že jsou odpojeni od všech neuronů.

Down Kempeš Kort se snažil spojit se

svým neuronickým serverem; nepovedlo se mu to ani po několika pokusech. Protože se mu na druhé straně neohlásil ani jeden z jeho zplnomocněných kolegů, došel zakrátko k závěru, který ho zděsil. Rozechvěl se až v samotném jádru své osobnosti...

Vypadalo to, jako by vypadly makroneurony nejen v celém Teulleru, nýbrž úplně všechny...

Jako tenkrát! mihlo se Downu Kempeši Kortovi myslí a znovu se otrásl hrůzou. Už jednou došlo k podobným událostem. I když to bylo hodně, hodně dávno-..

2.

V dávné minulosti

KONT zpomalil, hned jak se ocitl v normálním prostoru. Ve vzdálenosti tří světelných hodin od něj se pohybovala na své oběžné dráze kolem centrální hvězdy modrá planeta.

KONT lokalizoval tento svět už před několika dny. Bylo téměř jisté, že zde musí existovat vyšší forma života. Civilizačně a technicky natolik vyspělá, že se chystala proniknout do vesmíru.

Během krátké zastávky objevil a důkladně prozkoumal těleso letící daleko mimo ekosféru sluneční soustavy. Impulz odražený od objektu plujícího bez pohonu prostorem dosvědčil, že musí pocházet právě ze soustavy, kterou si KONT vybral za cíl.

Podle výsledků analýzy byla technologie obyvatel modré planety primitivní — těleso mělo například prastarý chemický pohonný systém, který používalo pro fáze zrychlení. Jeho rychlost však zdaleka nedosahovala rychlosti světla; za těchto okolností se dalo hovořit o „dobývání vesmíru“¹ jen s notnou dávkou ironie.

Jedno však bylo jisté: Živé bytosti žijící

na modré planetě zjevně už musely pochopit, že nejsou v kosmu samy. Kosmické těleso vysílalo signál, který nebyl určen žádnému konkrétnímu adresátovi, který však obsahoval alespoň informaci o tom, odkud těleso vzlétlo a kdo je zkonstruoval. Na jeho vnějším plášti byl upevněn útvar, který KONT jednoznačně identifikoval jako nosič dat. Stačila chvilka, aby analyzoval strukturu dat a rozluštil příslušné informace.

Podle nich pocházela kosmická sonda z třetí planety soustavy. Při plánování letu s primitivními technickými prostředky si však stavitelé počínali vskutku šikovně:

Využívali přitažlivosti ostatních planet soustavy pro zrychlení objektu, které by vlastními silami nebyli schopni vyvinout.

Sonda nejprve opustila po nanejvyšší složité, avšak promyšlené dráze domovský svět, zamířila k další planetě, ale vyhnula se jí, přestože využila její přitažlivosti. Stejný manévr pak Učinila u jedné z vnějších planet soustavy - tento kousek bezpochyby prozrazoval takovou dávku technické inteligence, že stálo za to navázat spojení s jeho autory.

A to také byl pravý úkol, jediný účel existence KONTA - navazovat spojení se všemi inteligencemi, které dokáže objevit na své křížové výpravě kosmem. Přesně vzato šlo o úkoly dva. Záleželo na vývojovém stupni objevené inteligence. Pokud se nacházela na nižší nebo téměř stejné úrovni, měl jí KONT pomáhat a radit;

pokud šlo o vyspělejší civilizaci, spočíval úkol KONTU ve sběru maximálního množství dat, zjištění možného nebezpečí ze strany příslušného národa a v patřičné reakci.

V prvním případě se KONT nechal obvykle lokalizovat a současně navázal oficiální kontakt, v druhém případě se držel v ústraní a zjištěná data předával ústředí.

Civilizace Blautidů - jak vysledoval KONT z radiové komunikace mezi obyvateli planety - mu zřejmě nemohla být nebezpečná; na to byli Blautidové zjevně technicky málo vyspělí.

Rozhodl se tedy, ' že se odhalí a naváže spojení...

^^ ^

„To není možné!“ prohlásil Tanlee Phoc neoblohně. „Víme přece, že kromě nás v kosmu neexistuje žádná jiná forma života.“ Jeho hřebínek zrůžověl, což svědčilo o tom, že je rozčilený tak, že to nedokáže ani skrýt. Neklidně svíral a rozvíral obě pracovní ruce, zatímco gestikulační-, má dával najevo, že není ochoten ani za nic změnit svůj názor.

„Naše víra, že jsme v kosmu jediní, je založena na tom, že nám ji ještě nikdo nevyvrátil,“ namítla nevzrušeně Hynpha Klaf. „Tehle objekt, ať už je to cokoli, nám ale dokazuje, že se mýlíme. Víme už, že nemůže jít o kometu ani o asteroid, ale o něco zcela jiného. Od chvíle, co se to vynořilo v naší sluneční soustavě, změnilo to kurz dokonce několikrát. Musí to tedy být kosmické plavidlo...”

„Lze si představit také jiné fyzikální důvody,“ trval na svém Phoc.

„Ano? A jaké?“ zeptala se ho jedovatě předsedkyně vlády. „Přitažlivá síla vnějších planet? Prověřili jsme to, a nepotvrdilo se to.“

„Ledaže by existovaly vnější planety, které jsme zatím ještě neobjevili...!“

„Dejme tomu, že by to bylo možné,“ přisvědčila Hynpha Klaf. „Musíme ale také počítat s tím, že se může jednat o návštěvníky z kosmu, o výpravu z jiného světa. Ostatně bychom se na ně měli připravit.“

Tanlee Phoc svěřil gestikulační ruce a dal tak jasně najevo svůj nesouhlas.

„Promysleme si tuhle hypotézu,“ navrhl

la předsedkyně vlády a pobaveně zamrkala názorovým očima- „Vyjděme z toho, že k nám přichází kdosi odkudsi na návštěvu...” ..

„Na návštěvu?“ opakoval Phoc nevěřicně. „Proč by nás měl někdo navštěvovat?“

„Možná se ten někdo také domnívá, že je v kosmu sám,“ zaprorokovala si Hynpha Klaf. Přenesla váhu na oba běhy a dala se do pohybu. Po několika krocích dorazila na velkou terasu; strážní jí zasalutovali a stáhli se. Phoc ji váhavě následoval.

Hynpha Klaf ukázala k obloze. Nad touto částí Blauty vládla noc; pouhým okem bylo vidět Šestnáct hvězd. Blautidští astronomové už před několika desetiletími zjistili, že každá z těchto šestnácti hvězd se liší od jejich centrální hvězdy natolik, že si v jejich soustavách nelze představit žádný život — alespoň ne srovnatelný s životem na Blauty. Mezitím ale také už bylo známo, že kromě těchto šestnácti sluncí existuje mnoho jiných hvězd, které lze spatřit jen teleskopem.

„Proč ne?“ navázala Klaf tiše na svou předchozí řeč.

„Protože už sama tahle představa je nesmyslná,“ zavrčel Phoc. „Stvořil nás Dobrý duch, jsme jeho tělesné obrazy. Tak to stojí psáno. Nikde se nelze dočíst, že by Dobrý duch přivedl na svět ještě jiné bytosti. Kdyby se tedy v té věci nacházeli živí tvorové, pak by je nemohl stvořit Dobrý duch, nýbrž by pocházeli od toho, jehož jméno budiž navěky zatraceno.“ :.

Hřebínek Hynphy Klafzpopelavěl. Phos věděl, že předsedkyně vlády není tak pravověrná jako on; přistupovala k náboženským otázkám spíš vlažně a byla si toho také velmi dobře vědoma.

„Tohle je čistě vědecká záležitost,“ namítla Hynpha Klaf, aniž pohlédla na Phoka. „A ne náboženská...!“ , .

„Věda je praktikovaná víra,“ napome-

nul ji Phoc přísne. „Každá takzvaná věda, jež se neřídí příkázáními Dobrého ducha, pochází od Zla. Nezažili jsme to snad už v minulosti častokrát? Dáme nyní v sázku to, čeho jsme dosáhli teprve před nedávném? Doba temna skončila teprve před několika málo blautidskými věky. Konečně jsme se sjednotili. Na našem světě není válek ani kacífů. Nic, co by rušilo mír a víru v Dobrého ducha. A nyní bychom snad měli zpřístupnit Blauty tvorům, kteří jsou jiní než my, a tedy zplazené! Zla?“

„Jak to můžeme vědět?“ zeptala se ho Hynpha Klaf opatrně. Stále Ještě hleděla vzhůru ke hvězdám. Dělo jí to dobře, vyvolávalo to v ní klid a vnitřní jistotu. Hvězdné nebe bylo věrným obrazem Stvoření, měřítkem, podle něž se řídila celá příroda. Šestnáct, to bylo čtyřikrát čtyři. A čtyři bylo posvátné číslo, jež znásobeno sebou samým dosahovalo vrcholu dokonalosti.

Čtyři nohy, čtyři paže měli obyvatelé Blauty. Dále měli čtyři pohlaví, čtyři oči, čtyři žvýkácké plochy a čtyři krát Čtyři vnitřních orgánů; na posvátném součinu čtyřikrát čtyři byla založena matematika Blautidů a tím také veškerá jejich věda. Nit' dokonalejšího se nedalo vůbec představit...

Ve čtyřech inkarnacích se zjevoval Dobrý duch a každá z nich byla přiřazena k jednomu blautidskému pohlaví. Pouze Zlo se ukazovalo jen dvojím způsobem. Jako muka a pokušení, jež spolu kráčely nerozlučně ruku v ruce.

Před **více než sty oběhy** skončila **poslední válka na Blauty**; přinesla **naprostou zkázu rozvracečům**, oněm tělesně a **mentálně nedokonalým jedincům**, kteří se **upsali dvojce**, oně věčné, protivné, **rozdělující** a donekonečna se opakující **rozpolceností**. **Od té doby Dobrý duch konečně mohl správně rozvíjet svou moc a vládu a zapo**

čal vzestup Blautidů. Teprve pět staletí se snažili vyhlédnout za hranice domovského světa a vážně prozkoumat svou sluneční soustavu.

A teď tohle...

„At' je to cokoli," pokračoval naléhavě Tanlee Phoc. „Protože je to schopno měnit kurz a pohybovat se samostatně - zůstaňme prozatím u této domněnky - nepochází to z naší sluneční soustavy.“

Hynpha Klaf dala gestem najevo svůj souhlas; její názorové oči vyjadřovaly mírný posměch. Nicméně se zdálo, že se přiklání k Phokovu názoru, byť jen velmi váhavě.

„Možná," uvažoval nahlas Tanlee Phoc, vojevůdce Blautidů a šéf všech bezpečnostních sil, nazývaný také Čtyři velké oči, „jde o kosmickou sondu, podobnou té, kterou jsme postavili pro výzkum naší soustavy a vyslali do vesmíru...“

„... i s poselstvím jiným inteligencím pro případ, že by některá z nich někdy sondu objevila.“

Phoc učinil **odmítavé gesto**. „**To je jedno. Jsou jen dvě možnosti...**“ **zavrčel** a slůvko „dvě“ vyslovil se **zjevným hnusem**; myšlení a citovému světu Blautidů bylo bytostně cizí zabývat se dvojakostí. Jejich kultura byla založena na principu Jak, tak'; kdykoli byli nuceni k „buď, anebo“, působilo jim to přímo fyzickou bolest.

„Jaké?“

„Naše vlastní sonda dokáže doletět do nejbližší sluneční soustavy až za mnoho tisíc let. Je možné, že toto těleso je konstruováno podobně jako naše sonda. Pak je tedy možné, že je na cestě také mnoho tisíc let. Na druhé straně - ti, kdo ji vyslali, pokročili zatím ve svém vývoji o celá tisíciletí. Nebo také jejich sonda odstartovala teprve nedávno; pak musíme ale vycházet z toho, že jsou mnohem dál než my...“

Hřebínek předsedkyně vlády se náhle nafoukl na znamení hluboké uraženosti. Phoc ale pokračoval:

„V obou případech bychom měli navázat spojení s moci, která má nad námi patrně obrovskou převahu. To náš národ nikdy nepřijme..."

„Odkud to víš?" zarazila Hynpha Klaf vojevůdce.

„Protože znám Blautidy. Je konec konců mou svatou povinností přesně vědět, co si můj národ myslí a co cítí. Ocitli jsme se během nekonečných válek proti rozvracečům několikrát na samém pokraji porážky, na to naši nikdy nezapomněli. Jsou šťastní, že už se nemusejí bát. Jak by se asi nyní vyrovnali s Šokem, kdybychom jim řekli, že jim znovu hrozí, že šije podrobí silnější nepřítel?"

„Kdo tvrdí, že nás cizinci ohrožují? Připadá mi, že uvažuješ až příliš úspěchaně."

„Jestliže jsou silnější než my, podmaní si nás. My bychom to alespoň udělali, být na jejich místě. A ještě jedno..." Tanlee Phoc spojil gestikulační ruce jakoby k modlitbě a slavnostně pokračoval: „Stojí psáno, že Dobrý duch stvořil život k obrazu svému. Z toho plyne, že my Blautidové jsme jediní skuteční požehnaní živí tvorové v kosmu. Každá jiná forma života je proto výplodem božského..."

„Ledaže," poznamenala Hynpha Klaf, „jsou cizinci stejní jako my..."

„To není možné!" namítl šéf bezpečnostních složek. „Svaté písmo je v tomto zcela jednoznačné. Jinak bychom museli dojít k názoru, že Dobrý duch nás obelhal a podvedl, a to je zcela vyloučené."

„A přesto tě to napadlo a vyslovil jsi to!"

„Jistě, ale s hnusem a děsem," poopravil předsedkyni vlády Tanlee Phoc. „Uvaž, jak by asi tato zpráva zapůsobila na náš národ. Zpochybnili bychom duchovní, emocionální a filozofické základy veške

ré naší existence. V našem světě, v celém kosmu by pak už nebylo nic, na co bychom se mohli beze vší pochyby spolehnout. S tím by skutečně nikdo nedokázal žít."

„Cizinci, kteří nás chtějí navštívit, to zdá se dokážou..."

„O důkaz víc, zeje vychrlily brány Zla!" vykřikl vojevůdce.

Hynpha Klaf svěsila hlavu a šeptla:

„A jaké závěry z toho vyvozuješ?"

„Musíme převzít odpovědnost za náš národ," odpověděl neúprosně Tanlee Phoc. „Je naším morálním úkolem chránit Blautidy před škodami a zkázou. Proto máme pouze jednu možnost: Zničit tu věc, co k nám přilétá z hvězd!"

3.

KONT trpělivě vyčkával. Už mnohokrát navazoval kontakt s různými národy, a proto ze zkušenosti věděl, že potřebují určitou dobu k tomu, aby se vyrovnaly s poznáním, že kromě nich existuje v kosmu také jiný inteligentní život.

I když byl takový národ vědecky a filozoficky tak vyspělý, že disponoval tímto poznáním alespoň teoreticky, vyvolalo praktické potvrzení domněnky v mnoha případech značný kulturní šok, který se nedal překonat z hodiny na hodinu.

Na planetě už KONTA objevili, tím si byl kontaktér jistý. Blautidové praktikovali radiový provoz rychlostí světla. Ten však téměř ustal několik hodin poté, co KONT pronikl do sluneční soustavy. Bylo jasné, že na planetě se nyní hovoří o dalším postupu. To obvykle trvalo několik dní. Ukázalo se, že je potřebné, aby se KONT choval po celou dobu klidně a čekal trpělivě na reakci obyvatel planety.

r KONT proto plul k planetě nápadně pomalu; mělo mu trvat nejméně tři týdny, než dorazí k oběžné dráze tohoto světa kolem slunce, a další den, než se k němu přiblíží. Modrá planeta měla čtyři malé měsíce, které ji obíhaly po složitých dráhách, jak mezitím KONT zjistil dálkovou lokalizací. Rozhodl se, že se přidruží k těmto měsícům a pak bude velmi pomalu zmenšovat vzdálenost k planetě.

V těchto případech šlo nejen o navázání kontaktu s vládou cílového světa; zvlášť důležité bylo také zjevovat se postupně docela obyčejným obyvatelům a nenásilně je zvykat na nové skutečnosti.

KONT měl pro tento účel na výběr ne-přeberné množství různých možností, počínaje fascinujícími barevnými ohňostroji, jimiž se loď mohla obklopit, tak jasných, že byly vidět bez problémů i ve dne.

Planeta byla zahalena magnetickým polem, jež zachycovalo nebo alespoň na snesitelnou úroveň zmírňovalo kosmické záření z centrální hvězdy, což bylo nezbytné pro většinu forem života. KONT ovšem také mohl manipulovat s tímto magnetickým polem a v noci vytvářet nad hlavami obyvatel působivé světelné efekty.

Řeč Blautidů rozluštil kontaktér velmi rychle a věděl také, že jejich kultura není založena pouze na akustické komunikaci. Zjistil, že obyvatelé modré planety mají čtyři paže a nohy a dva páry očí. Dvě nohy sloužily ke stání, byly to statné, svalnaté údy. Další dvě nohy byly štíhlejší a pohyblivější, zjevně byly určeny k běhu. Dvě paže vykonávaly běžné činnosti, další dvě pak se používaly pro vyjadřování složitého systému gest. Podobně to bylo s očima -jeden pár sloužil výhradně k tomu, aby podporoval řeč dodatečnými informacemi, vyjadřoval především emoce.

Pro KONT nebyla tato forma komunikace tak docela nová; skoro všechny ná

rody, které navštívil, provozovaly dvojko-lejnou komunikaci, v níž se digitálně zpracovatelné informace mísily s analogovými přídatnými daty. Jeden a tentýž ústní výrok mohl modulací hlasu, pohyby údů nebo změnou svalové struktury na hlavě získávat rozdílné vedlejší významy a někdy dokonce vyjadřoval přesný opak toho, co bylo právě vyřčeno.

Kontakt a komunikace - to byly hlavní úkoly KONTU. A samozřejmě že dobře znal poněkud absurdně znějící základní zákon komunikace: Není možné nekomunikovat.

I skutečnost, že Blautidové velmi rychle a rozsáhle omezili radiový provoz, odrážela určité, byť jednoduché poselství. Teď nechceme komunikovat. Bylo to paradoxní, ale výstižné.

Jaké jiné poselství se ještě skrývalo za tímto mlčením, se dalo vykládat různě. Mohlo signalizovat prosté odmítnutí, ale také strach, zmatek, dotčenost, stud - možností byla spousta a dalším důležitým úkolem KONTA bylo vypátrat, která z nich to Je. Přitom se musel vyvarovat ukvapených kombinací a spekulací; právě u analogové komunikace pomocí gest, mimiky a hlasové modulace snadno docházelo k chybným interpretacím a nedorozuměním, což mohlo mít zdrcující následky.

Trpělivě tedy vyčkával. Čas nehrál pro kontaktéra žádnou roli. Spíš pracoval pro něj. Téměř všechny živé bytosti, s nimiž se dosud setkal, měly jednu společnou vlastnost - zvědavost. Skoro to vypadalo, jako by neexistovala žádná vyšší forma života, jež by postrádala zvědavost.

Jakkoli cizí a neznámé mohlo živé tvory strašit a děsit, současně je lákalo a přímo magicky přitahovalo; vždy a všude Je zvědavost dřív nebo později donutila k tomu, aby si prohlédli cizince zblízka a prozkoumali je. Někdy v tom hrál urči-

tou roli vědecky zájem představující kultivovanou, organizovanou formu zvědavosti, jindy zase to bylo nutkání si něco přisvojit, přivlastnit.

Už několikrát se KONTU přihodilo, že ho zajali a chtěli zotročit; na takové pokusy byl ovšem skvěle připraven. Zatím ještě nenarazil na národ, s nímž by nebyl schopen se vypořádat třeba po zlém.

Nicméně jeho životním posláním nebylo používat zbraně. Měl navazovat spojení, zprostředkovávat vzájemné poznání národů a šířit mezi nimi poselství míru; kromě toho bylo smyslem jeho existence sbírat data: informace o galaxiích a hvězdných systémech, o národech a mocnostech, o jejich vlastnostech, schopnostech a záměrech. Technické informace přitom byly stejně důležité jako přehled o kultuře toho kterého národa.

KONT byl zvědavý, jaká data nashromáždí o Blautidech. To, co se těsně po svém přiletu dozvěděl o jejich radiovém provozu, naznačovalo, že nebaží ani tak po technických, jako spíš po duchovních poznatcích. Zdálo se, že blautidská kultura je založena mimořádně nábožensky a spirituálně.

Kontaktér prozkoumal těch několik málo hvězd nacházejících se v bezprostřední blízkosti soustavy Blautidů; žádné z těchto sluncí nemělo správné předpoklady k tomu, aby byly jeho planety obydlené. Pozorovateli z Blauty se kosmos pravděpodobně jevil tak, že existuje celkem sedmnáct sluncí a jinak nic než nekonečná, bezmezná prázdnota.

KONT čekal...

Blautidové nereagovali. Signalizovali tak KONTU stále totéž - obyvatelé modré planety si nepřejí žádný kontakt. A to platilo i ve chvíli, kdy se kontaktér pomalu přibližoval k oběžné dráze Blauty.

Bylo to podivné...

KONT prověřoval situaci. Měl pokyny

brát velmi vážně a s respektem přání a potřeby národů, jež mínil navštívit. Když obdržel jednoznačné poselství, že je jeho přítomnost nežádoucí, potom se dříve nebo později stáhl - ovšem poté co využil svého obrovského potenciálu k získání maxima informací.

Kontaktér byl vybaven celým arzenálem technických zařízení, jež mu umožňoval napojit se kdykoli na libovolný komunikační systém, a to i přes odpor původních uživatelů. Byl schopen přijímat a analyzovat nesčetné radiogramy na všech myslitelných frekvencích; dosud nenarazil na žádný kódovací systém, který by nedokázal rozlousknout a sám používat.

Byl také schopen nejen na dálku prostudovat funkce téměř všech technických přístrojů, nýbrž je také v případě nouze ovlivňovat - každou kosmickou loď, která na něj nalétala, prozkoumal tak důkladně, že ji mohl bez problémů obsluhovat. Žádné potíže mu nečinily ani transponderové systémy, dřív nebo později se dokázal důvěrně obeznámit s jakýmkoli technickým zařízením - často mnohem podrobněji než sami původní stavitelé.

Třebaže tedy **Blautidové nyní vážně odmítali každý kontakt, bylo jasné, že KONT nasbírá a uloží si do paměti spoustu důležitých dat. Bylo víc než pravděpodobné, že kosmický objekt získá o Blautidech mnohem víc informací než má většina obyvatel modré planety.**

Kontaktér se spojil rovněž s otevřenými zpravodajskými systémy Blautidů a vstřebával do sebe informace, zatímco snižoval rychlost a blížil se k planetě. Na jejím povrchu vládl obrovský rozruch a zmátek; **KONT byl už vidět pouhým okem: bylo to třpytivé pohyblivé něco zářící jasněji než všechny hvězdy a měsíce.**

KONT začal předávat dolů na planetu první poselství...

^^^

„Nevypadá ani trochu nebezpečně," prohlásila Hynpha Klát; hřebínek na hlavě jí křečovitě pulzoval. Předsedkyně blautidské vlády se zmocnilo neskutečné vzrušení.

Nejvyšší rada Blauty se shromáždila na terase paláce, v němž Hynpha Klaf sídlila po dobu svého pětadvacetiletého úředního období. Byl zde také Tanlee Proc Jeho hřebínek měl tmavou barvu, gestikulační ruce měl zkřížené na prsou na znamení odporu a nepřístupnosti.

Předsedkyně vlády pomalu otočila hlavu a pozorovala okolí. Většina Blautidů tam stála jako očarovaná; zírali uchváceně do nebe.

Ta věc, která přilétla z hvězd, se už nedala přehlédnout. Stála vysoko na obloze, zdánlivě přesně nad palácem a zaplavovala krajinu svou září. **Ta** neoslňovala, nepůsobila nepříjemně, byla spíš matná, stříbřitá a ušlechtilá. Ustavičně se měnila, mírně pulzovala, střídala barvy a přecházela od jednoho pastelového odstínu ke druhému.

Hynpha Klaf věděla jistě, že ostatní Blautidové jsou na tom stejně jako ona; byli ohromeni skvostným představením, vyzářujícím klid a vznešenost. Působivěji by snad nedopadlo ani zjevení samotného Dobrého ducha.

„Jak to vypadá venku?" zeptala se předsedkyně vlády a obrátila se na šéfa bezpečnostních složek.

„Panika a zděšení," odpověděl Phoc nevzrušeně a bez jakéhokoli duševního hnutí. „Všichni si myslí, že nadešel konec všech časů, že na Blauty dosedá Dobrý duch, aby uspořádal svatý soud."

Vojevůdce vztáhl ruce v obranném gestu a zvolal: „Přirozeně většina z nich šije vědoma svých hříchů a pochybení, a proto mají také všichni obrovský strach."

„Ty ne?"

Phoc zaujal odmítavý postoj a prohlásil: „Není mi známo, že bych se něčím provinil. A i kdyby to bylo jinak, beztak bych na tom nemohl nic změnit. A jak ty?"

Hynpha Klaf zaváhala a pak nejistě odpověděla: „Já nevím. Přitahuje mě to, protože to působí nádherně a vznešeně. Na druhé straně to ve mně budí hrůzu. Je **to** tak ohromující..."

„Právě to je nejspíš smysl celého tohoto divadla," řekl Tanlee Phoc zachmuřeně. „At' už je tam nahoře kdokoli, měl by si už dávno povšimnout, že s ním nechceme mít nic společného, když nereagujeme. Přesto se k nám silou mocí blíží. Je ti jasné, že vláda už ztratila kontrolu nad lidem?"

Hynpha Klaf přitiskla konečky prstů k sobě a namítla: „A měla by ji mít?"

„Takový je úkol vlády," namítl Phoc. „**Ta věc** zatím ještě nic nepodnikla, a přece vyvolala v našem národě nemalý zmatek. Jestli tohle není násilné ovlivňování..."

„Vidíš všechno hrozně moc černě, Tanlee," poznamenala Klaf. „Všude větříš hrozby a nebezpečí."

Vojevůdcův hlas zněl tiše, ale ostře, když řekl: „Blautidové kolísají mezi euforií a panikou. Pokud ti to není jasné, tak tahle věc se chystá rozvrátit náš národ!"

Poslední slova skoro šeptal, ale kladl na ně takový důraz, až Hynphu Klaf zamrazilo. „Alespoň máme nyní jednoznačné důkazy její inteligence. A tím myslím loď nebo posádku," prohlásila po chvíli.

„Ano, to je bezpochyby důkaz," přesvědčil Phoc temně. „Dokazuje to její postup. Návštěvníci se chystají porobit si náš národ. Ještě několik hodin a veškerou autoritu na této planetě smete bouře citů. Pak budou mít volnou ruku a budou si s námi moct dělat, co se jim zamane — naši se jim budou kořit přímo s nadšením."

Předsedkyně vlády na něj úkosem pohlédla a zeptala se ho: „A co chceš proti tomu podniknout? Chtěl jsi tu věc přece zničit už předtím...“

Vojevůdce přimhouřil oči, upřeně se zahleděl na Hynphu Klaf a ucedil. „Všechno je připraveno. Stačí jen, abys vydala rozkaz, a rakety budou odpáleny. Ta věc, o níž stále ještě nevíme, jak přesně vypadá, se momentálně nachází ve vzdálenosti dvou set tisíc jednotek, tedy dost daleko, abychom mohli použít naše nejsilnější zbraně.“

Hynphu Klaf znovu zamrazilo; na hřebínku jí naskákaly nápadné skvrny, když vykřikla: „Ty chceš nasadit prasílu Zla? Bez varování?“

Tanlee Phoc na okamžik zaváhal a pak odpověděl: „Co se stane, když navážeme s cizinci kontakt a vyzveme Je, aby zmizeli z naší sluneční soustavy? Poslechnou nás? A i kdyby - kdo nám zaručí, že se nad naší planetou krátce nato nebude vznášet celý roj těchto kosmických lodí?“

„K Čemuž bezpochyby dojde, když bez varování zničíme tohoto vyslance,“ namítla Hynpha Klaf horce.

„Máš snad lepší návrh?“ zeptal se jí vojevůdce jízlivě.

„Ano, mám. Přiměřený situaci, neagresivní a ponechávající určitá východiska.“

„A Jak tedy zní?“

„Navrhuji, abychom se společně pomodlili k Dobrému duchu,“ zvolala Hynpha Klaf. „Už jsem nařídila, aby proběhly příslušné přípravy, a získala jsem také souhlas Nejvyšší rady. Počkáme, až se cizí loď přiblíží ještě víc, a pak se celý blautidský národ spojí v modlitbě a předá cizincům poselství. Dozvědí se, jak se to s námi má...“

„Tím Je doslova pozveme, aby nás přepadli a obsadili naši planetu!“

Předsedkyně vlády pohlédla pronikavě

na šéfa bezpečnostních sil a odsekla: „Ozbrojený útok nedovolím. Nikdy!“

Tanlee Phoc se povýšeně usmál a navrhl jí: „Pověz to těm venku.“

4.

Nadešel rozhodující okamžik...

KONT klesl nízkou nad planetu. Vznášel se nad povrchem ve výši necelých tisíc kilometrů. Blautidové stále ještě nemohli rozeznat svého návštěvníka pouhým okem, ale to se mělo co nevidět změnit.

Kontaktér se rozhodl, že se snese k planetě v noci. Tma podle jeho zkušeností způsobovala, že návštěvníci měli otevřenější mysl pro zázrak setkání. To platilo ovšem jen tehdy, když nově objevený národ zatím ještě nenavázal spojení s jinými inteligencemi, jako to bylo v tomto případě. Ke kosmoplaveckým národům se KONT přibližoval. Jinak, neskrývaně, rychleji. Ale v případech, jako byl tento, považoval za vhodné zjevovat se pomalu, připravovat živé bytosti krok za krokem na setkání a udělat z něj působivé představení.

Střehl se jakéhokoli spěchu. Mohlo by dojít k chybným reakcím, nedorozuměním a nehodám. Bylo třeba poskytnout obyvatelům planety dost času na to, aby se připravili na něco zcela nového; vidění světa se nedalo převrátit vzhůru nohama během několika minut. To vyvolávalo jen strach, děs a zmatek a nezdědka skutečnou paniku. Nepatrná chybička při přibližování mohla vzbudit nedůvěru, nejhorší překážku komunikace.

KONT ohmatával svými zařízeními magnetické pole modré planety; bylo dostatečně silné pro jeho záměry, a proto neváhal do něj zasáhnout.

Odkudsi z temné noci se v atmosféře vy-

nořily irizující závoje hýřící všemi barvami duhy a pomalu táhly nad ztemnělou krajinou. Tyto světelné jevy byly Blauty-dům určitě známy; normálně je vyvolávaly zvlášť silné erupce vlastního slunce, kdy spršky emitovaných částic narážely na magnetické pole, což mělo za následek, že se na obloze objevovaly bledé zelenkavé pruhy.

KONT se ale nespokojil s běžnými iontovými závoji- Dotvářel Je barevně, zesiloval jejich intenzitu a nechával je tančit po nebi podle svých vlastních představ.

Věděl, že Blautidové mají srdce, jež jim pumpují do těla krev. Věděl rovněž, že tato srdce tepou v průměru dvaatřicetkrát za minutu; a tato hodnota určovala také rytmus jeho představení. Pomalejší rytmus by Blautidy zmátl, rychlejší zase znervóznil a podráždil.

Pomalů, trpělivě, využívaje stále nových barevných iluzí připravoval KONT setkání. Oblast, kde se dalo sledovat jeho úžasné představení, zahrnovala jen malou část planety, především pak rozlehlý jižní kontinent, na němž žila většina Blautidů. Všichni zdejší obyvatelé byli patrně v této chvíli na nohou, stáli venku s hlavami zvrácenými a pohnutě a bázně pozorovali zjevení KONTU.

Kontaktér věděl, že pomalu klesá nad sídlo planetární vlády. City nebyly jeho silnou stránkou; dokázal je rozlišit, pochopit a vyložit, nebyl ale schopen je prožívat. Stačilo mu pozorovat a zaznamenávat reakce těch, se kterými navazoval spojení. Stejně tak postupoval i nyní.

Probíhalo to přesně tak, jak si vypočítal a předsevzal. Svým zjevením rozrušil celý národ - a to byl nejlepší základ pro navázání kontaktu.

KONT začal ve výšce **pouhých třiceti kilometrů nad povrchem** cíleně **rozkmítávat atmosféru. Obyvatelé planety nazýva-**

li jisté vazby a sledy akustických vibrací .hudbou' a přikládali jí nesmírný význam^ KONT také věděl, že tato hudba je do jisté míry samostatná řeč, i když ve významu jednotlivých složek ne tak jasná, jak by si snad přál, zato maximálně emocionálně účinná.

KONT měl v úmyslu dosáhnout dvou efektů a podle toho také moduloval zvuky, jež nechal proudit atmosférou. Zaprvé tím chtěl u obyvatel vyvolat stav vzrušené radosti a očekávání a zadruhé dát své návštěvě slavnostní, vznešený ráz. Byl si jistý, že se mu to podaří...

^^^

„Noc zúčtování," zašeptala Hynpha Klaf. „Tak stojí psáno a tak to také bude... Nebesa se otevrou a na Blauty sestoupí světlo a Dobrý duch promluví."

Hlas se jí třásl vzrušením, zatímco Tanlee Phoc prudce zamáchal rukama a nelibě zasyčel: „Nesmysl! Je to jen divadlo, uspořádané výlučně pro nás a pro tuto noc... Copak nechápeš, jak přesně nás musejí cizinci znát, když pro nás dovedou vytvořit tak dokonalé představení, tak dokonale vyladěné na nás, Blautidy?"

Hynpha Klaf mu ukázala hřbety gestikulačních rukou a dala mu tak najevo, aby zmlkl. Vojevůdce sklonil hlavu, zhnuseně vyprskl a zahrabal běhy rozzuřeně po podlaze terasy.

Předsedkyně vlády zvýšila hlas a zahřímala: „Už je to tady! Spojme se k modlitbě!"

^^^

Něco tu nehrálo...

KONT visel tak nízko nad povrchem, že mohl vnímat Blautidy i opticky. Stáli tam těsně namačkání k sobě a vzhlíželi

Předsedkyně vlády na něj úkosem pohlédla a zeptala se ho: „A co chceš proti tomu podniknout? Chtěl jsi **tu** věc přece zničit už předtím...”

Vojevůdce přimhouřil oči, upřeně se zahleděl na Hynphu Klaf a ucedil. „Všechno je připraveno. Stačí jen, abys vydala rozkaz, a rakety budou odpáleny. Ta věc, o níž stále ještě nevíme, jak přesně vypadá, se momentálně nachází ve vzdálenosti dvou set tisíc jednotek, tedy dost daleko, abychom mohli použít naše nejsilnější zbraně.”

Hynphu Klaf znovu zamrazilo; na hřebínku jí naskákaly nápadné skvrny, když vykřikla: „Ty chceš nasadit prasílu Zla? Bez varování?”

Tanlee Phoc na okamžik zaváhal a pak odpověděl: „Co se stane, když navážeme s cizinci kontakt a vyzveme je, aby zmizeli z naší sluneční soustavy? Poslechnou nás? A i kdyby - kdo nám zaručí, že se nad naší planetou krátce nato nebude vznášet celý roj těchto kosmických lodí?”

„K čemuž bezpochyby dojde, když bez varování zničíme tohoto vyslance,” namítla Hynpha Klaf hořce.

„Máš snad lepší návrh?” zeptal se jí vojevůdce jízlivě.

„Ano, mám. Přiměřený situaci, neagresivní a ponechávající určitá východiska.”

„A jak tedy zní?”

„Navrhují, abychom se společně pomodlili k Dobrému duchu,” zvolala Hynpha Klaf. „Už jsem nařídila, aby proběhly příslušné přípravy, a získala jsem také souhlas Nejvyšší rady. Počkáme, až se cizí loď přiblíží ještě víc, a pak se celý blautidský národ spojí v modlitbu a předá cizincům poselství. Dozvědí se, jak se to s námi má...”

„Tím je doslova pozveme, aby nás přepadli a obsadili naši planetu!”

Předsedkyně vlády pohlédla pronikavě

na šéfa bezpečnostních sil a odsekla: „Ozbrojený útok nedovolím. Nikdy!”

Tanlee Phoc se povýšeně usmál a navrhl jí: „Pověz to těm venku.”

4.

Nadešel **rozhodující okamžik...**

KONT klesl nízko nad planetu. Vznášel se nad povrchem ve výši necelých tisíc kilometrů. Blautidové stále ještě nemohli rozeznat svého návštěvníka pouhým okem, ale to se mělo co nevidět změnit.

Kontaktér se rozhodl, že se snese k planetě v noci. Tma podle jeho zkušeností způsobovala, že navštívení měli otevřenější mysl pro zázrak setkání. To platilo ovšem jen tehdy, když nově objevený národ zatím ještě nenavázal spojení s jinými inteligencemi, jako to bylo v tomto případě. **Ke** kosmoplaveckým národům se KONT přibližoval jinak, neskrývaně, rychleji. Ale v případech, jako byl tento, považoval za vhodné zjevovat se pomalu, připravovat živé bytosti krok za krokem na setkání a udělat z něj působivé představení.

Střehl se jakéhokoli spěchu. Mohlo by dojít k chybným reakcím, nedorozuměním a nehodám. Bylo třeba poskytnout obyvatelům planety dost času na to, aby se připravili na něco zcela nového; vidění světa se nedalo převrátit vzhůru nohama během několika minut. To vyvolávalo jen strach, děs a zmatek a nezřídka skutečnou paniku. Nepatrná chybička při přibližování mohla vzbudit nedůvěru, nejhorší překážku komunikace.

KONT ohmatával svými zařízeními magnetické pole modré planety; bylo dostatečně silné pro jeho záměry, a proto neváhal do něj zasáhnout.

Odkudsi Z temné noci se v atmosféře vy-

nořily irizující závoje hýřící všemi barvami duhy a pomalu táhly nad ztemnělou krajinou. Tyto světelné jevy byly Blauty-dům určitě známy; normálně je vyvolávaly zvlášť silné erupce vlastního slunce, kdy spršky emitovaných částic narážely na magnetické pole, což mělo za následek, že se na obloze objevovaly bledé zelenkavé pruhy.

KONT se ale nespokojil s běžnými iontovými závoji. Dotvářel je barevně, zesiloval jejich intenzitu a nechával je tančit po nebi podle svých vlastních představ.

Věděl, že Blautidové mají srdce, jež jim pumpují do těla krev. Věděl rovněž, že tato srdce tepou v průměru dvaatřicetkrát za minutu; a tato hodnota určovala také rytmus jeho představení. Pomalejší rytmus by Blautidy zmátl, rychlejší zase znervóznil a podráždil.

Pomalu, trpělivě, využívaje stále nových barevných iluzí připravoval KONT setkání. Oblast, kde se dalo sledovat jeho úžasné představení, zahrnovala jen malou část planety, především pak rozlehlý jižní kontinent, na němž žila většina Blautidů. Všichni zdejší obyvatelé byli patrně v této chvíli na nohou, stáli venku s hlavami zvrácenými a pohnutě a bázně pozorovali zjevení KONTU.

Kontaktér věděl, že pomalu klesá nad sídlo planetární vlády. City nebyly Jeho silnou stránkou; dokázal je rozlišit, pochopit a vyložit, nebyl ale schopen Je prožívat. Stačilo mu pozorovat a zaznamenávat reakce těch, se kterými navazoval spojení. Stejně tak postupoval i nyní.

Probíhalo to přesně tak, jak si vypočítal a předsevzal. Svým zjevením rozrušil celý národ - a to byl nejlepší základ pro navázání kontaktu.

<

KONT začal ve výšce pouhých třiceti • kilometrů nad povrchem cíleně rozkmitávat atmosféru. Obyvatelé planety nazýva-

li jisté vazby a sledy akustických vibrací .hudbou' a přikládali jí nesmírný význam. KONT také věděl, že tato hudba je do jisté míry samostatná řeč, i když ve významu jednotlivých složek ne tak jasná, jak by si snad přál, zato maximálně emocionálně účinná.

KONT měl v úmyslu dosáhnout dvou efektů a podle toho také moduloval zvuky. Jež nechal proudit atmosférou. Zaprvé tím chtěl u obyvatel vyvolat stav vzrušené radosti a očekávání a zadruhé dát své návštěvě slavnostní, vznešený ráz. Byl si jistý, že se mu to podaří...

-> ^ ^

„Noc zúčtování," zašeptala Hynpha Klaf. „Tak stojí psáno a tak to také bude.. -Nebesa se otevrou a na Blauty sestoupí světlo a Dobrý duch promluví."

Hlas se jí třásl vzrušením, zatímco Tanlee Phoc prudce zamáchal rukama a nelibě zasyčel: „Nesmysl! Je to jen divadlo, uspořádané výlučně pro nás a pro tuto noc... Copak nechápeš, jak přesně nás musejí cizinci znát, když pro nás dovedou vytvořit tak dokonalé představení, tak dokonale vyladěné na nás, Blautidy?"

Hynpha Klaf mu ukázala hřbety gestikulací rukou a dala mu tak najevo, aby zmlkl. Vojevůdce sklonil hlavu, zhnuseně vyprskl a zahrabal běhy rozzuřeně po podlaze terasy.

Předsedkyně vlády zvýšila hlas a zahřmala: „Už je to tady! Spojme se k modlitbě!"

^ ^ ^

Něco tu nehrálo...

KONT visel tak nízko nad povrchem, že mohl vnímat Blautidy i opticky. Stáli tam těsně namačkání k sobě a vzhlíželi

k nebi. Pozorovali ho. Jeho samotného ale neviděli, vnímali jen oslnivou auru, do níž se zahalil.

Všiml si, jak se dav zavlhl. Jako kdyby Blautidy zasáhl elektrický proud. Rozkročili se co nejvíc na stojných nohách a podivně se schoulili. Pracovní ruce měli založené na hrudi, gestikulačními pažemi si objali hlavy a zakryli vnímavé oči.

KONTA to podráždilo. Po tom všem, co se mezitím dozvěděl o zvycích obyvatel modré planety, mu bylo jasné, že nejde o uvítací ani ponížené gesto, jak by se snad dalo v této situaci očekávat. Pochopil, že Blautidové začali vzývat svého boha.

Výraz „bůh“ znal KONT velmi dobře. Téměř všechny národy, jež navštívil, si během svého vývoje vybájlily mýtus stvořitele a všemohoucích bytostí, jimž vděčily za svou existenci. Prostý fakt, že jejich druh se vyvinul z primitivních forem života, byl pro mnohá individua ve vesmíru jednak intelektuálně neuchopitelný, jednak duševně nepřijatelný. Dávali místo toho přednost přesvědčení, že nevznikli čirou náhodou, nýbrž úmyslným zásahem vyšší moci, nadřazené bytosti nejméně z rodu superintelligence, mnohdy ještě dokonalejší.

Tyto věrouky se většinou velmi rychle zhroutily, když se obyvatelstvo dané planety poprvé spojilo s jinými inteligentní-, mi tvory. Mnohdy se ale naopak držely až s pozoruhodnou houževnatostí.

KONT nikdy neměl skutečný přístup k podobným iracionálním záležitostem. Sice chápal praktický smysl těchto věrouk pro psychohygienu a kulturní soudržnost národů, ale nikdy nedokázal spoluprožít hluboké přesvědčení dotyčných společenství, to, čemu na rozdíl od „vědění“ říkali „víra“. Především proto, že většina z nich snadno odměnitelnou hojnost informací, tedy neprokazatelnou, subjektivní víru, po

važovala nezdědka za výstižnější a neotřesitelnější než objektivní faktické vědomosti.

KONT pokračoval v uvítacím ceremoniálu...

Náhle se zarazil. V průběhu programu začal ověřovat své vnímání. Něco nebylo v pořádku. Byl ovlivňován, podle všeho zdání ale způsobem, který se vzpíral jeho chápání. Byl schopen přijímat a zpracovávat informace všeho druhu, dovedl přiměřeně reagovat na jakékoli vzruchy. Kdysi vybudoval kontakt s národem, který se dorozumíval výhradně systémem barevných signálů a přitom se dobral úžasných filozofických názorů. KONT ovládal cizí řeči a dokázal bleskurychle rozlousknout kódovací systémy a sám je dokonale používat.

Po technické stránce byl vybaven na to, aby odolal jakémukoli působení, jež mu nebylo příjemné. Zatím neexistoval žádný zbraňový systém, který by ho donutil být jen k nejmenší opravě vlastních systémů.

A přece...

Program stále ještě běžel. KONT nebyl ochoten přerušit pečlivě vymyšlený obřad - mohlo by to mít zákazonosné následky pro navázání kontaktu, kdyby toho nyní jednoduše nechal a vzdálil se.

Současně ale ustavičně prověřoval své interní systémy. Něco na něj neuchopitelným způsobem působilo a on nebyl s to se tomu bránit. Přirozeně znal parapsychické jevy, tenhle útok se ale s nimi nedal vůbec srovnat.

Pokusil se přeorganizovat své vnímání. -.

Opatrně se propracovával k věcné podstatě. Dál pokračoval v sestupu a držel se nad sídlem blautidské vlády. Nesmíme působivě ozařovat mraky, využíval je jako odrazové plochy a nechával se zalévat vlastním světlem.

Měřil přibližně devadesát metrů, představoval útvar složený ze světla a reflexů, zahalený houští zvuků a vůní; oslovoval a stimuloval všechny smysly Blautidů a působil na ně žádoucím ohromujícím dojmem.

Pocity...

Byly to pocity, jež KONTA zaplavovaly. Dovedl ve svém systému velmi dobře vnímat tyto docela zvláštní informace, nechápal však, jak bylo možné, že se do něj uložily. Byl přece dokonale oddělený vůči veškerému vnějšímu ovlivňování. A věděl, že se druhá strana nepokouší oslovit ho radiovými poselstvími, signalizovanými rychlostí světla nebo vyšší. Nikdo se nesnažil nasadit proti němu transmitter ani jiné zbraně. A přece při nepřetržité kontrole svých dat cítil, že je ovlivňován zvenčí Blautidy. Nešlo ani o správnou¹ para-psychickou manipulaci - byly to skutečně Jen¹ pocity.

KONT zahájil další prověrku systémů a dat. Systémy pracovaly bezvadně, nikde nezaznamenal žádnou poruchu. Vzápětí ale zjistil, že nemůže najít určitá data, která si uložil do paměti.

Náhle nebyl schopen dokonale zkontrolovat všechny uložené informace. Otřásl jím to. To, co do něj proudilo, se mísilo a spojovalo s uloženými hodnotami a vytvářelo s nimi nedefinovatelný nový celek a zmatečné kombinace.

Přicházelo to odkudsi z neznáma, zvláště neuspořádané a matoucí...

Co se děje?

Ze by přece jen parapsychika. -?

Pro KONTA nebyl tento pojem nový, i když se prakticky nikdy neseznámil s parapsychickými účinky. Faktické dění, vzájemné působení živých tvorů, vzájemné působení živých tvorů a věcí vůbec..

K čemu to všechno?

KONT přerušil program; neviděl žádný

smysl v tom, aby pokračoval dál v setkání s Blautidy. Nyní bylo důležitější něco jiného...

Nikdy!

Nebylo nic důležitějšího než kontakt. Kdyby o tom pochyboval, pochyboval by o vlastním bytí. Nyní ale věděl, že se bude muset připravit na jiné formy kontaktu, technické stejně jako psychologické...

Kontakt s kým? A k čemu?

Náhle se jeho mysl mihlo poznání: Převzal jsem úkol. Mým úkolem je navázat kontakt; všemi prostředky, veškerými schopnostmi. Tolik kontaktů Jak je jen možné. Musím pátrat. To je můj úkol...

KONT hledal, ale nenacházel v sobě už patřičnou informaci, tu nejpodstatnější ze všech.

Kdo jsem?

Pamatoval si ještě své jméno - KONT. A také svůj úkol: Navázat spojem, sbírat informace všeho druhu...

A také své druhé, stejně důležité pověření: Pomáhat, kde je třeba, kde to lze...

Úkol byl jasný, o tom nebylo pochyb. Kdo mu ho ale uložil? A proč?

Nejjednodušší, nejrozšířenější ze všech otázek v kosmu, nejpřípadnější otázka v každé myslitelné situaci.

Proč?

5.

V dávné minulosti

„Patrně průzkumník," poznamenal 4Treplid klidně; pozoroval představení příchozího na panoramatické obrazovce na palubě své vlajkové lodi.

„Čí průzkumník?" vyhrkl 19Hedron. „A s jakým úkolem? Přichází jako nepřítel či přítel?"

4Treplid v návalu veselí načepýřil peří na šíji.

„Jako nepřítel? V síle pouhého plavidla, a navíc tak malého? Nebud' směšný, 19Hedrone!“

Důstojník vlajkové lodi okamžitě zmlkl, zatímco 4Treplid dál pozoroval kosmický objekt, který se blížil velkou rychlostí k jeho lodi. Cizinec mířil přímo na BAGHAV VI, jako by nevěděl, co je strach.

BAGHAV VI byl momentálně největší, nejvyzbrojenější a nejopevnější farynxská loď; ve třech galaxiích nebylo možné najít loď, ba celou flotilu, jež by se mohla měřit s palebnou silou tohoto kosmického obra. Osm kilometrů měřila hrana krychle, jejíž stěny byly prospikovány hlavními nejtěžšími zbraňovými systémy; obranné štíty lodi byly považovány za nepřekonatelné, dokonce i pro vlastní jednotky.

„Ačkoli takový nepřítel,“ zamumlal 4Treplid, „by nebyl vůbec špatný...!“

19Hedron chápavě přikývl.

4Treplid pocházel z nejstarší líhně na Farynxu. Už od vajíčka byl určen k vysokému postavě, ke slávě a cti ve flotile a k velení Farynxskému impériu; měl jen obrovskou smůlu v tom, že jeho strýc 5Trafal svedl jako vrchní velitel poslední velkou bitvu ve válkách o halo - a samozřejmě v ní zvítězil. Po této řezi, již se zúčastnilo 15 000 nepřátelských jednotek a 8000 vlastních plavidel, ustal ve třech galaxiích jakýkoli organizovaný odpor proti Farynxu. Tři galaxie byly poraženy, přemoženy a porobeny; trvalo to dva tisíce let a stálo to kolem tří milionů obětí na straně Farynxu. Nyní ale bylo po všem - a 4Treplid už neměl co na práci.

Ve vzdálenosti pět milionů světelných let, neustále pozorován astronomy a politiky, ležel systém dvou galaxií Buquar a Farynxové už dávno věděli, že právě na něj musí zaútočit příště. Do té doby ale musí dokončit začlenění posledních poro

bených národů do říše, vyrovnat válečné ztráty a znovu vyzbrojit flotily. Na přepad Buquaru nebylo ani pomyslení před koncem tohoto tisíciletí - a zatím bude ctižádostivý 4Treplid už dávno na věčnosti.

„Co myslíš, přichází ta věc odtamtud, z Buquaru?“ zajímalo 19Hedrona.

„S největší pravděpodobností ano,“ odpověděl úsečně 4Treplid. „Odkud by se jinak vzala?“

Kromě Buquaru se nacházelo v bližším okolí Farynxu ještě sedm jiných galaxií. Tyto soustavy Mléčné dráhy ale byly tak daleko, že farynxská technika zatím nebyla schopna k nim doletět. I cesta do Buquaru by byla dlouhá a namáhavá.

19Hedron upřeně pohlédl ze strany na svého nadřízeného a zeptal se ho: „Vyslali jsme tam sondy?“

4Treplid mu neodpověděl. Devatenáctka měl oproti němu neuvěřitelně nízké postavení, společenské i služební. 19Hedron vlastně měl vědět, že na svou otázku nikdy nedostane odpověď, a to i přesto, že ho s 4Treplidem pojí osobní přátelství.

Samozřejmě že Farynxové už dávno vyslali do Buquaru maskované špiónážní lodi, z nichž byly odpáleny sondy, jež měly za úkol podrobněji prozkoumat systém vzájemně se pronikajících galaxií. Všechny větší říše a mocenské bloky v obou galaxiích znali Farynxové už dvě stě let, stejně jako hospodářská propojení a technickou výkonnost Buquaru, jejich zbrojní potenciál a spoustu dalších věcí. Nejméně padesát let už existovaly plány na dobytí obou galaxií; stačilo je vlastně pouze uskutečnit.

4Trephd patřil k několika málo Farynxům, kteří znali tyto plány, zčásti dokonce do detailů. Proto také věděl, že bytosti obývající Buquar — převážně odporní živořodí ale i vejcorodí - nejsou technicky tak vyspělé, aby dokázaly vyslat loď na

vzdálenost, jež dělila **Farynxu** od Buquaru. Proto také odtamtud nemohl vlastně přilétnout zatím nikdo na výzvědy.

Na druhé straně ale...

„Rozvinout se!“ zavelel 4Treplid.

Byla to náhoda, že se sonda ukázala zrovna při jednom z mála velkých cvičení dvanácté úderné flotily zvané ‚Pýcha Farynxu‘ - nebo že by přece jen ne? Dvanáctá flotila se skládala z 16 000 jednotek, od bitevních lodí třídy BAGHAV až po kurýrní čluny. BAGHAV VI, vlajková loď úderné flotily, k níž patřila kdykoli použitelná peruť 250 000 střemhlavých letců, nastoupila službu teprve před několika měsíci. Takové nahromadění technické a vojenské moci muselo být pochopitelně mimořádně zajímavé pro případného Špióna. Proto bylo zcela logické a důvodné, že se výzvědná sonda objevila právě ve chvíli, kdy dvanáctá pořádala manévry.

Ostatně cvičení se vydařilo: Byl vypátrán a zničen jeden z mála povstaleckých světů. 4Treplid se poněkud odchýlil od obvyklého postupu při podobných akcích a přikázal bojovým letcům, aby přistáli na povrchu planety a tvrdě pronásledovali vzbuřence.

4Treplida fascinoval pohled na 102 000 těžce vyzbrojených Farynxu v kosmických oblecích, jak pronikají horními vrstvami atmosféry, zahalení do ochranných štítů a dobřela rozžhaveného ionizovaného vzduchu ~ z povrchu museli vypadat jako gigantický meteorický roj - a jak se z víc než osmdesátikilometrové výšky vrhají střemhlav na povrch planety po divizích Čítajících tři tisíce vojáků.

Nepřál si nic toužebněji, než aby tato flotila a letky střemhlavých letců jednou svedly opravdový boj proti skutečně silnému protivníkovi...

Cvičení trvalo necelý den; **za** tu dobu

4Treplidovi bojovníci vyčenichali a samozřejmě zneškodnili asi čtvrt milionu povstalců včetně jejich rodinných příslušníků. Poté velitel stáhl prvosledové jednotky a přikázal těžkému dělostřelectvu, aby rozstřílelo planetu se vším živým na po-[^] vrchu, jak bylo v takových případech běžné.

4Treplida do jisté míry mrzelo, že vzbuřenci, kteří se uchýlili na tento svět, museli kvůli nasazení výsadek oddílů čekat a trpět ve smrtelném strachu několik hodin; kdyby šlo o pouhý lov na povstalice, byl by nechal zničit planetu okamžitě a bez varování. Bylo však nutné tu a tam alespoň ve zpola bojových podmínkách procvičit střemhlavé jednotky - a konec konců měli před sebou jen vzbuřence, kteří byli odsouzeni k smrti už ve chvíli, kdy se ve svých myslích vzepli říši.

4Treplid spokojeně přihlížel, jak se k cizincům připojilo sedmdesát menších plavidel a sladilo svůj kurz se sondou.

„Ukázal by se kdy nějaký špión takhle otevřeně?“ zeptal se ho 19Hedron. „Připadá mi to všechno nějak podivné. Tihle cizinci jako by z nás vůbec neměli strach...“

Pěn na velitelově zátylku se uhladilo; otočil hlavu na svého vlajkového důstojníka a upřeně se na něj zahleděl. „Potom nás vůbec neznají,“ zavrčel.

Jaká to představa! Ze by se objevil někdo, kdo ještě nikdy neslyšel o Farynxu ani o impériu, někdo, kde necítí ani strach, ani úctu? Mohlo by se stát něco takového? Pro 4Treplida to bylo nemyslitelné.

„**Za** chvíli bude všechno jinak!“ zavěštil si 19Hedron. „Cizinci odmítají změnit kurz a zpomalit.“

„Navážeme s nimi spojení!“ rozhodl 4Treplid. „**Uvolněte radiové kanály a zjistěte**, na kterých **frekvencích** se s nimi lze

domluvit. Jakmile se **vám** to povede, spojte mě s nimi!"

„Provedu!“ zněla okamžitá odpověď. Byla horlivá, předpisová, ne však ustrašená, natož podlézavá. Takhle měl velitel rád své podřízené - chtěl, aby byli hrdí na to, že smí pod ním sloužit a bojovat.

Netrvalo ani půl minuty a z radiového oddělení přišlo očekávané hlášení.

„Máme kontakt, admirále...!“

To byla poslední srozumitelná slova, která 4Treplid v příštích několika minutách slyšel. Ve chvíli, kdy došlo ke spojení mezi cizím tělesem a BAGHAVEM **VI**, se totiž z reproduktoru začal po velitel[^]. ském můstku rozléhat děsivý pískot způsobený vysíláním na ultravysoké frekvenci, který zcela rozhodil nervovou soustavu Farynxů.

4Treplid zasténal „a začal prudce gestikulovat. „Vypněte **to!**“ zaječel. „Okamžitě to vypněte!“

Jeho křik zanikl ve všeobecném rámusu, neboť prakticky ve stejném okamžiku, kdy se ozval odporný pískot, cizí moc nezadržitelně ovládla vlajkovou loď. Palubní technika zešílela; antigravitační zdviže dělaly pravý opak toho, co měly, a zabily několik Farynxů. Pohonný systém BAGHAVU **VI** se zhroutil ze vteřiny na vteřinu, a pak se opět zapnul. Na ovládacích panelech se všude rozzářily červené poplašné kontrolky a hlásily závady a celkový výpadek několika systémů.

Nic podobného 4Treplid ještě nezažil, dokonce ani tehdy, když se loď, na níž sloužil ještě jako mladičský kadet, dostala do těžké protivníkovy palby. Jen hrstce Farynxů se tenkrát podařilo opustit právě včas bezmocně padající vrak a uklidit se do bezpečí. O život přišlo 95 procent posádky.

Kupodivu 4Treplid tehdy vůbec necítil strach; možná to bylo tím, že mu zmátek

vládnoucí na palubě neposkytl ani vteřinu na to, aby se bál; dalo mu spoustu práce, aby nasel cestu k hangáru. Výjevy tehdejších hrůz se mu však nesmazatelně vryly do paměti...

Velitelský můstek, jak do něj viděl palubními audiovizuálními prostředky, se tenkrát proměnil v peklo plné Štiplavého dýmu, všude probleskovaly energetické výboje, ozýval se zoufalý křik členů posádky a rachot explozí. Umělá gravitace vypadla stejně jako pohon; obrovskou halou velitelského můstku poletovali živí i mrtví Farynxové a trosky v oblacích kouře a záři plamenů.

A nyní, k Jeho nemalému překvapení, to bylo podobné...

Hluboko v nitru lodi se ozvala detonace. 4Treplida odhodila tlaková vlna na přístrojový panel. Zlomil si ruku; skoro necítil bolest, zato viděl, jak mu předlokí trčí od těla v nepřírozeném úhlu. Jeden z jeho důstojníků proletěl napříč můstkem, narazil do stěny a sesul se bezvládně na podlahu.

Odevšad se ozývaly pronikavé výkřiky, volání o pomoc a zoufalé pokusy o souvislejší hlášení.

„... -antigrav vypadl...!“ zaslechl 4Treplid.

Vzápětí vyšlehlo z antigravové šachty dlouhé plamenné kopí, zasáhlo tři Farynxu z' osádky velitelského můstku a ve zlomku vteřiny je spálilo na uhel. S nevídanou silou pak narazilo do velitelského křesla, vytrhlo je z ukotvení a proměnilo ve smradlavý Škvarek.

„Palte ze všeho, co nám ještě zbylo!“

přikázal 4Treplid.

Nevěděl, jestli ho vůbec někdo ještě slyší a je schopen plnit jeho rozkazy.

Zničehonic se obnovila umělá gravitace. 4Treplida se zmocnila neodolatelná síla, přitiskla ho k podlaze a on cítil, jak mu dní hrudník. Tížilo ho nejméně pět Šest

gravitačních jednotek. Nebyl schopen pohybu a lapal po dechu.

„Pal!“ zachrčel, ale jeho povel zanikl ve všeobecném chaosu. Z přístrojových panelů šlehaly elektrické výboje; koho zasáhly, byl na místě mrtev, nebo při nejmenším těžce raněn.

Část techniky zůstala však alespoň z poloviny funkční...

4Treplid sípá! a otráasaly jím záchvaty kašle. Náhle spatřil na panoramatické obrazovce cizince, který se právě ocitl pod palbou - zjevně někdo uposlechl jeho rozkazu nebo se k tomu samostatně odhodlal kapitáni jiných lodí. Objekt zmizel v obrovské ohnivé kouli a zahalily ho energetické výboje nesmírné intenzity.

4Treplid se spokojeně uchechtl.

Zbrojní technologie Farynxů byla prostě jedinečná; nic nedokázalo dlouho odolávat jejich dělům, to prokázala tisíciletá zkušenost z galaktických válek.

Po několika vteřinách se však objekt znovu vynořil na panoramatické obrazovce — stále týž, nepoškozený a viditelně vybavený všemi prostředky. A také patrně připravený k účinnému protiúderu.

Na jiné obrazovce byla vidět formace lodí, jež obklíčily protivníka - přesněji řečeno jejich trosky. 4Treplid nevěřil svým očím. Nejméně tucet lodí zmizelo, jen rozplývající se mraky vypařeného kovu svědčily o tom, kde se nacházely ještě před chvilkou. A přesně v okamžiku, kdy velitel pohlédl na obrazovku, proměnily se v nicotu další tři lodí.

Bylo to k neuvěření...

Na monitoru energetického lokátoru byly jasně vidět paprsky vystřelující z farynxských zbraní. Cizince si vzaly na mušku termoděla, disperzátory, byla odpalována kosmická torpéda, avšak žádná ze zbraní nedosáhla nejmenšího účinku, jak se zdálo.

Cizí těleso ani neopětovalo palbu- Sunulo se prostě vpřed, vstříc hlavnímu svazu flotily a zanechávalo za sebou a po stranách dílo zkázy.

„Ústup!“ vykřikl 4Trephd.

Gravitace znovu vypadla, naskočila a ještě jednou selhala; 4Treplid měl dojem, že mu změny přitažlivosti rozdrť kosti, nakonec se ale dokázal opět postavit na nohy.

Statečná posádka...

Někdo na palubě BAGHAVU VI byl ještě při smyslech a schopen reagovat; loď se pohnula, postupně zrychlila a vzdálila se z bojiště. Šlo to pomalu, až trýznivě pomalu. ..

Naštěstí pro 4Treplida a ostatní Farynxy na palubě se BAGHAV VI odchýlil stranou od přímé dráhy cizího objektu, který mířil cílevědomě k hlavnímu jádru flotily.

Všude na velitelském můstku, kde ještě pracovala nějaká technika, plála poplašná světla; nejméně polovina všech palubních přístrojů byla vyřazena z provozu, poškozená nebo zničená docela. Admirál se zachvěl, když si uvědomil, že jeho pyšná vlajková loď se proměnila ve vrak, který se sotva plouží vesmírem. Bude moct mluvit o štěstí, když se BAGHAV VI dovleče vlastními silami do nejbližšího doku.

Peří slepené a umazané, postavil se 4Treplid na nohy a odpotácel se ke křeslu druhého pilota, který visel bezvládně v bezpečnostních popruzích - patrně si zlomil vaz.

„Chci hlášení!“ zaskřehotal velitel. „Co vypadlo a co ještě funguje?“

Nikdo mu neodpovídal.

Admirál měl pocit, že se ocitl uprostřed hrůzného snu, který se proměnil ve skutečnost. Nemohl pochopit, co viděl kolem sebe, a považoval to za nemožné.

Cizí objekt sledoval bez nejmenší od-

chylky svou dráhu a šířil kolem sebe zkázu a zmar. 4Treplid nemohl pochopit, jak to dělal. Pokud ještě fungovala nějaká zařízení na BAGHAVU VI, chovala se Šile-

-ně. Nic nefungovalo jak mělo. Měřicí přístroje vykazovaly závady - a to všechno bez ohledu na všechna bezpečnostní opatření a zajištění.

Kdyby posádka BAGHAVU VI propadla kolektivnímu destruktivnímu šílenství a pokusila by se způsobit chybnými zapojeními a nesprávnými příkazy takovou katastrofu na palubě lodi — určitě by se jí to nepodařilo. Veškerá palubní technika byla sestrojena pro válečné akce, snesla tedy i to největší zatížení; měla v sobě zabudované četné pojistky pro případ chybné obsluhy - zdálo se ale, že žádná z nich nedokázala zabránit zásahu cizí moci.

BAGHAV VI byl chráněn proti ostřelování jakýmkoli paprsky jako téměř každá farynxská loď: Obklopoval ho čtyřvrstvý ochranný štít a byl prakticky nedobytný. Proti útoku neznámého protivníka mu to ale ani trochu nepomohlo. Cizí objekt si razil cestu vpřed, jako by ani nevnímal, co všechno se mu staví do cesty.

4Treplid náhodou pohlédl na svůj terminál, který ho za letu a především během bojových akcí spojoval s centrální leptronikou BAGHAVU VI. Divoké bli-

-kání displejů mohlo znamenat pouze jedno: leptronika pracovala na maximum. Palubní počítač vlastně měl už dávno sám od sebe zasáhnout a dostat situaci pod kontrolu, zjevně toho ale nebyl schopen.

„Zobrazit tok dat!“ nařídil velitel vlajkové lodi v okamžiku nenadálého osvětlení.

Trvalo poměrně dlouho - na moderní leptroniku skoro celou věčnost - než se na Jednom z displejů objevilo příslušné zobrazení. Při pohledu na ně dostal admirál obrovský šok.

Tok dat byl rozčleněn na čtyři díly. Zaprvé docházelo ke vzájemné výměně mezi technickými systémy BAGHAVU VI a centrální leptronikou - což také odpovídalo běžné rutině a poměrům na palubě lodi. V třetí části ale byl zobrazen tok dat,, vcházející do systému zvencí. Současně leptron - 4Treplid to nechápal - odesílal nekonečnou hojnost dat ven. A zřejmě — nemohlo to být ani jinak - tajemnému protivníkovi.

Bylo to nepředstavitelné, šlo ale o tvrdou realitu. V té chvíli začal admirál tušit, jakými prostředky, nepřítel napadl a hravě zdecimoval jeho hrdou flotilu. Udělal to způsobem, který nebyli Farynxové schopni napodobit. Prostě se naboural do jejich komunikace. Vysál z leptroniky neskutečné množství informací a naopak do ní vecpal nejen rozsáhlé datové soubory, ale také povelové a řídicí impulzy. Pravděpodobně právě tyto impulzy pobláznily leptroniku a k ní připojené palubní přístroje BAGHAVU VI., vyvolaly všemožné závady a způsobily tím nakonec zničení celé lodi.

4Treplid se zoufale snažil deaktivovat palubní počítač, ten ale nereagoval ani na ústní pokyny, ani na příslušná zadávací hesla. Nebylo na tom nic divného, odpovídalo to základnímu leptronicému naprogramování, jež spočívalo v obraně proti podobným pokusům o manipulaci. Útok cizí moci udělal z nejdůležitějšího ga-. ranta bezpečnosti na lodi zrádce a sabotéra a admirál - beztak žádný odborník přes počítačovou techniku — neměl nejmenší tušení, jak by se měl tomuto útoku bránit.

Trvalo ještě necelou hodinu než bitva skončila - byla to největší a nejtrpčí porážka, s níž se kdy Farynxové museli vyrovnat. 4Treplidovi se na panoramatické obrazovce naskytl pohled, který si žádný

vojevůdce jeho postavení dosud nedovedl ani představit.

Flotila, jeho flotila, dvanáctá úderná 'Pýcha Farynxu', svaz, který se těšil takřka legendární pověsti, byl poražen na hlavu. Porážky sice utrpěli Farynxové v minulosti už několikrát, zažili dokonce i bitvy, v nichž zaznamenali těžké ztráty. Ovšem jen velmi těžko se mohli smířit s faktem, že zbytek flotily, dohromady víc než 8000 plavidel všeho druhu, se dal na panický útěk před neznámým protivníkem.

A navíc je pokouřil pouze jeden jediný jeho objekt. Cizí moc použila proti Farynxům bez přípravy a bez varování veškeré své technicky nadřazené prostředky a také je uplatnila. Farynxové se takto nezachovali dokonce ani v nejkrutějších obdobích galaktických válek; přičilo se jejich chápání vojenské cti napadnout nově objevený národ jen tak.

Nejprve se vždy ukázali, vysvětlili galaktické poměry a vyzvali druhou stranu, aby se vzdala a podrobila. Teprve když to neudělala, využili práva použít zbraně. Šlo tedy - a to nezávisle na technické úrovni protivníka - o boj, a ne o obyčejné vraždění.

Zdálo se, že pro cizince taková civilizovaná pravidla hry neplatí...

A 4Treplid začal tušit. Že tato cizí moc je schopna nejen pořádně otrávit základy impéria Farynxů, Jež konec konců zahrnovalo tři velké galaxie, nýbrž je dočista smést z kosmické scény...

6.

Je to krásný svět, zjistil KONT, když se blížil k planetě. Obíhala jako čtvrtá v pořadí velké, lehce zarudlé slunce a sama byla obklopena věncem šesti pozoruhodně velkých měsíců.

V této sluneční soustavě existoval život. Vysoce vyspělý život. To rozeznal kontaktér už z velké vzdálenosti. Životní forma obývající soustavu si říkala Frohnové. Frohnové patřili k druhu, který KONT objevil už v mnoha obměnách - tělo měli hodně členité, trup uprostřed jakoby sešněrovaný, byli vybaveni několika tenkými pažemi a nohama a párem tykadél, která jim zjevně sloužila ke komunikaci.

KONT už také prostudoval základy frohnské kultury a civilizace. Samozřejmě se při tom neukázel. Zkušenosti z posledních staletí a tisíciletí ho naučily postupovat opatrněji, mnohem opatrněji.

Na jeho základním úkolu se nic nezměnilo, dokonce ani nyní, ve chvíli, kdy mu chyběla informace, kdo ho tímto úkolem pověřil, kdy k tomu došlo a proč. Věděl, že má tyto informace stále ještě v sobě - jen k nim po osudovém setkání s Blautidy neměl přístup.

I tak ovšem dál pokračoval v cestě kosmem a plnil, co mu bylo uloženo - navazoval kontakty. Na rozdíl od dřívějšíka byl však mnohem obezřelejší a nedůvěřivější.

Překvapivý útok Blautidů ho poučil a on nyní věděl, že mu může být cizí národ velmi nebezpečný, že může dokonce být schopen násilně ukončit jeho misi. A k tomu nesmělo za žádných představitelných okolností dojít. To bylo KONTOVÍ zcela jasné, a proto se stříhl riskovat podruhé.

Podle toho postupoval 'také v tomto případě.

..

Navykl si nikam nepospíchat při předběžném průzkumu poměrů a důkladněji studoval nové národy, než se pustil do vlastní práce.

Bylo to poměrně prosté.

KONT musel nejen **analyzovat rozdílné komunikační postupy cizinců**, jejich

řeč, syntax, sémantiku, všechny kanály analogické a digitální komunikace, nýbrž také získat přehled o utváření obrazu světa kontaktovaných národů. K tomu bylo třeba prozkoumat a objasnit si nejen stav přírodních věd, ale navíc filozofii, světový názor a náboženství. Stejně tak se musel dozvědět co nejvíc o tom, jaké technické úrovně dosáhl ten který národ a s jakými technickými, především však vojenskými útočnými prostředky se může setkat. A samozřejmě musel ve všech těchto případech vypracovat plán, jak překonat nebo násilím zlomit případný odpor kontaktovaných národů.

Insektoidi Frohnové například disponovali několika zcela rozdílnými komunikačními strukturami. Jednak používali signály ve vysokofrekvenčním akustickém systému, aby se spolu dorozuměli. Tento způsob komunikace doplňovala hojnost organických mediátorů, jež byly schopny podle souvislosti vyjadřovat velmi složité obsahy. Dále se KONT musel naučit nadmíru složitý systém gest, jejichž prostřednictvím se Frohnové také mezi sebou domlouvali.

Poslední komunikační úroveň považoval KONT za nanejvýš pozoruhodnou. Frohnové totiž byli schopní - i když se zdálo, že to nechápou v plném rozsahu - vyměňovat si rovněž organické radiové signály. K tomu používali dlouhá ohebná tykadla na hlavách. KONTA ohromilo, že Frohnové dokonce dovedou vybudovat jakési hyperradiové spojení. Částečně je používali dokonce záměrně; takto probíhala komunikace mezi frohnskými kosmickými plavidly a koloniemi na osídlených měsících a planetách jejich soustavy.

Frohnové patrně neměli tušení, že rozptýlené záření bylo možné zachytit vhodnými prostředky ve vzdálenosti několika

tisíc světelných let od jejich domovské planety. Impulzy však byly příliš slabé a neuspořádané na to, aby se jimi dalo zprostředkovat smysluplné poselství.

Pokud by se ale podařilo dál rozvíjet a kultivovat tuto jejich schopnost, měli by Frohnové Šanci stát se vůdčí civilizací ve své galaxii. Ani jeden z víc než tří set národů, s nimiž KONT už navázal v této galaxii kontakt - v jediném případě se mu **to**, bohužel, nepovedlo - nebyl tak vyspělý jako Frohnové.

Zvláštní mu připadalo také ještě něco jiného: Frohnové byli nadmíru mírumilovní, hledali a nacházeli cestu k blahobytu ve spolupráci; každý jednotlivec se i bez příslušných pokynů shůry podroboval společenství a snažil se rozhojňovat Štěstí celého druhu.

I přes tyto okolnosti se KONT blížil k soustavě jednak opatrně, jednak s patřičnou nedůvěrou. Všechny jeho vnímací schopnosti byly vytížené na maximum. Přijímal data, vyhodnocoval je a vyvozoval z nich patřičné závěry.

Veden zkušeností zahalil se do deflektorového pole, v němž ho frohnská technologie nemohla zaměřit. Trpělivě čekal, až se mu naskytne šance zahájit pokus o komunikaci.

Začal provádět **vyzkoušená** bezpečnostní opatření...

KONT od svého setkání s Blautidy stále znovu zažíval situace, kdy si druhá strana špatně vyložila jeho záměry a čelila mu s větší či menší dávkou agrese. Sám nevěděl, v čem to je, přesto plnil svůj úkol podle ověřených směrnic a pokynů. Zas a znovu však ztroskotával.

Jako obvykle snadno pronikl do rozmanité komunikační a technické sítě, kterou Frohnové vybudovali. V tomto ohledu byly jeho schopnosti takřka neomezené.

Po setkání s Blautidy se KONT pokoušel co nejdůkladněji si promyslet vlastní postavení, a dokonce je i zpochybňoval. Uvědomoval si, že jeho pokusy o kontakt Už několik staletí žalostně selhávají a v mnoha případech zavínily naprosté zhroutení vysoce vyspělých civilizací a kultur.

Nabízela se tedy otázka: *Nedělám něco špatné?*

Nedalo se popřít, že měl v každém ohledu velkou, zpravidla až obrovskou technickou převahu nad národy, jež navštívil. Měl k dispozici nepřehledné množství dokonalých prostředků. Nenarazil na podobné u žádného národa. Ani v jednom případě nemusel skutečně rozehrát celý rejstřík svých schopností a možností a využít je až na nejvyšší mez, ani u Blautidů, ani u zaniklé hvězdné říše Farynxů. Doufal, že s Frohny to bude jiné.

Vyplýval z toho pro něj prostý, přesvědčivý závěr: Když ho ti, kteří ho pověřili tímto úkolem, vybavili technicky nadřazenými, dokonale fungujícími prostředky, pak se nedalo předpokládat, že by zanedbali něco, co se týká strategie a taktiky navazování kontaktu. Musel tedy vycházet z toho, že i příslušné postupy, jež mu vstúpili zadavatelé úkolu, jsou propracované a dovedené k dokonalosti.

Když nanejvýš důkladně přezkoušel všechny své interní funkce, vyšlo najevo, že po setkání s Blautidy nepřišel o žádnou schopnost; ani jedna z nich nebyla v ničem omezená nebo snižovaná, až na to, že ztratil přístup k určitým interním informacím a nedokázal ho obnovit. Tyto informace ale neměly nic společného - jak si několikrát ověřil - s jeho kontaktní strategií.

Závěr byl tedy jasný. Když došlo při setkání k nehodám, poruchám, nedorozuměním a katastrofám, pak za ně mohly a od-

povídaly jednoznačně a výlučně navštívené druhy, ne on.

KONT proto neměl nejmenší důvod ustávat v plnění tak důležitého úkolu. Navíc skutečnost, že se ve všech naposledy navštívených sektorech kosmu setkal s takovými problémy, vyvolávala podezření, že se na své cestě dostal do sféry vlivu kosmické moci, která se sice sama nejevovala, ale tajně manipulovala stovkami národů a civilizací do té míry, že se chovaly vůči němu nepřátelsky nebo alespoň odmítavě.

Za těchto okolností nemohl ani pomyslet na přerušení mise ~ nehledě na to, že už bohužel nevěděl, kam by se měl obrátit se svými poznatky a podat příslušnou zprávu. Spíš bylo důležitější, aby pokračoval v plnění úkolu a kromě navazování kontaktů sledoval také vedlejší cíl - přijít na stopu oné tajemné, nanejvýš agresivní kosmické moci.

Dalo se proto dokonce očekávat, že se tolik národů porobených a ovlivňovaných touto mocí vzpíralo takovým průzkumům a pátráním, a KONT se na to také patřičně připravil.

Obezřele se nyní blížil ke světu, z něž pocházeli Frohnové. Z přijatých radiogramů zjistil, že nebyli schopni zaznamenat jeho přítomnost. Nikdo v této soustavě netušil, že se **KONT** chystá navázat spojení s Frohny.

KONT vystrčil **svá tykadla ještě blíž k planetě a současně se pokusil spojit s kosmickými loděmi, orbitálními stanicemi a frohnskými výsadky na měsících a planetách. Po technické stránce to pro něj nebyl žádný problém.**

Pomalu prosakoval do světa Prohnu.

Potíže mu nyní mohly působit pouze Jejich technická zařízení. Technologie Prohnu byla poměrně vyspělá; chybělo ještě několik staletí a budou možná schop-

řeč, syntax, sémantiku, všechny kanály analogické a digitální komunikace, nýbrž také získat přehled o utváření obrazu světa kontaktovaných národů. K tomu bylo třeba prozkoumat a objasnit si nejen stav přírodních věd, ale navíc filozofii, světový názor a náboženství. Stejně tak se musel dozvědět co nejvíc o tom, jaké technické úrovně dosáhl ten který národ a s jakými technickými, především však vojenskými útočnými prostředky se může setkat. A samozřejmě musel ve všech těchto případech vypracovat plán, jak překonat nebo násilím zlomit případný odpor kontaktovaných národů.

Insektoidi Frohnové například disponovali několika zcela rozdílnými komunikačními strukturami. Jednak používali signály ve vysokofrekvenčním akustickém systému, aby se spolu dorozuměli. Tento způsob komunikace doplňovala hojnost organických mediátorů, jež byly schopny podle souvislosti vyjadřovat velmi složité obsahy. Dále se KONT musel naučit nadmíru složitý systém gest, jejichž prostřednictvím se Frohnové také mezi sebou domlouvali.

Poslední komunikační úroveň považoval KONT za nanejvýš pozoruhodnou. Frohnové totiž byli schopni - i když se zdálo, že to nechápou v plném rozsahu - vyměňovat si rovněž organické radiové signály. K tomu používali dlouhá ohebná tykadla na hlavách. KONTA ohromilo, že Frohnové dokonce dovedou vybudovat jakési hyperradiové spojení. Částečně je používali dokonce záměrně; takto probíhala komunikace mezi frohnskými kosmickými plavidly a koloniemi na osídlených měsících a planetách jejich soustavy.

Frohnové patrně neměli tušení, že rozptýlené záření bylo možné zachytit vhodnými prostředky ve vzdálenosti několika

tisíc světelných let od jejich domovské planety. Impulzy však byly příliš slabé a neuspořádané na to, aby se jimi dalo zprostředkovat smysluplné poselství.

Pokud by se ale podařilo dál rozvíjet a kultivovat tuto jejich schopnost, měli by Frohnové šanci stát se vůdčí civilizací ve své galaxii. Ani jeden z víc než tří set národů, s nimiž KONT už navázal v této galaxii kontakt - v jediném případě se mu to, bohužel, nepovedlo - nebyl tak vyspělý jako Frohnové.

Zvláštnímu připadalo také ještě něco Jiného: Frohnové byli nadmíru mírumilovní, hledali a nacházeli cestu k blahobytu ve spolupráci; každý jednotlivec se i bez příslušných pokynů shůry podroboval společenství a snažil se rozhojňovat štěstí celého druhu.

I přes tyto okolnosti se KONT blížil k soustavě jednak opatrně, jednak s patřičnou nedůvěrou. Všechny jeho vnímací schopnosti byly vytížené na maximum. Přijímal data, vyhodnocoval je a vyvozoval z nich patřičné závěry.

Veden zkušeností zahalil se do deflektorového pole, v němž ho frohnská technologie nemohla zaměřit. Trpělivě čekal, až se mu naskytne Šance zahájit pokus o komunikaci.

Začal provádět vyzkoušená bezpečnostní opatření...

KONT od svého setkání s Blautidy stále znovu zažíval situace, kdy si druhá strana špatně vyložila jeho záměry a čelila mu s větší či menší dávkou agrese. Sám nevěděl, v čem to je, přesto plnil svůj úkol podle ověřených směrnic a pokynů. Zas a znovu však ztroskotával.

Jako obvykle snadno pronikl do rozmanité komunikační a technické sítě, kterou Frohnové vybudovali. V tomto ohledu byly jeho schopnosti takřka neomezené.

Po setkání s Blautidy se KONT pokoušel co nejdůkladněji si promyslet vlastní postavení, a dokonce je i zpochybňoval. Uvědomoval si. **Že jeho pokusy o kontakt už několik staletí žalostně selhávají a v mnoha případech zavinily naprosté Zhroucení vysocí vyspělých civilizací a kultur.**

Nabízela se tedy otázka: *Nedělám něco špatné?*

Nedalo se popřít, že měl v každém ohledu velkou, zpravidla až obrovskou technickou převahu nad národy, jež navštívil. Měl k dispozici nepřehledné množství dokonalých prostředků. Nenarazil na podobné u žádného národa. Ani v jednom případě nemusel skutečně rozehrát celý rejstřík svých schopností a možností a využít je až na nejvyšší mez, ani u Blautidů, ani u zaniklé hvězdné říše Farynxů. Doufal, že s Frohny to bude jiné.

Vyplýval z toho pro něj prostý, přesvědčivý závěr: Když ho ti, kteří ho pověřili tímto úkolem, vybavili technicky nadřazenými, dokonale fungujícími prostředky, pak se nedalo předpokládat, že by zanedbali něco, co se týká strategie a taktiky navazování kontaktu. Musel tedy vycházet z toho, že i příslušné postupy, jež mu vstúpili zadavatelé úkolu, jsou propracované a dovedené k dokonalosti.

Když nanejvýš důkladně přezkoušel všechny své interní funkce, vyšlo najevo, že po setkání s Blautidy nepřišel o žádnou schopnost; ani jedna z nich nebyla v ničem omezená nebo snižovaná, až na to, že ztratil přístup k určitým interním informacím a nedokázal ho obnovit. Tyto informace ale neměly nic společného - jak si několikrát ověřil - s jeho kontaktními strategiemi.

Závěr byl tedy jasný. Když došlo při setkání k nehodám, poruchám, nedorozuměním a katastrofám, pak za ně mohly a od-

povídaly Jednoznačně a výlučně navštívené druhy, ne on.

KONT proto neměl nejmenší důvod ustávat v plnění tak důležitého úkolu. Navíc skutečnost, že se ve všech naposledy navštívených sektorech kosmu setkal s takovými problémy, vyvolávala podezření, že se na své cestě dostal do sféry vlivu kosmické moci, která se sice sama nezjevila, ale tajně manipulovala stovkami národů a civilizací do té míry, že se chovaly vůči němu nepřátelsky nebo alespoň odmítavě.

Za těchto okolností nemohl ani pomyslet na přerušení mise - nehledě na to, že už bohužel nevěděl, kam by se měl obrátit se svými poznatky a podat příslušnou zprávu. Spíš bylo důležitější, aby pokračoval v plnění úkolu a kromě navazování kontaktů sledoval také vedlejší cíl - přijít na stopu oné tajemné, nanejvýš agresivní kosmické moci.

Dalo se proto dokonce očekávat, že se tolik národů porobených a ovlivňovaných touto mocí vzpíralo takovým průzkumům a pátráním, a KONT se na to také patřičně připravil.

Obezřele se nyní blížil ke světu, z něž pocházeli Frohnové. Z přijatých radiogramů zjistil, že nebyli schopni zaznamenat Jeho přítomnost. Nikdo v této soustavě netušil, že se KONT chystá navázat spojení s Frohny.

KONT vystrčil svá tykadla ještě blíž k planetě a současně se pokusil spojit s kosmickými loděmi, orbitálními stanicemi a frohnskými výsadky na měsících a planetách. Po technické stránce to pro něj nebyl žádný problém.

Pomalů prosakoval do světa Frohny.

Potíže mu nyní mohly působit pouze jejich technická zařízení. Technologie Frohny byla poměrně vyspělá; chybělo ještě několik staletí a budou možná schop-

ni opustit domovskou soustavu a navštěvovat cizí světy.

KONT však věděl, že technická zařízení mohou být v mnoha případech dvousečná. To, co normálně fungovalo k užtku a blahu dotyčných bytostí, se mohlo technickými změnami nebo jiným nastavením funkcí snadno proměnit ve škodlivý nástroj, leckdy dokonce ve smrtonosnou zbraň.

Vysoce vyspělý systém sledování a řízení počasí bylo možné velmi dobře předělat tak, že se nepřeměňovaly pouště v kvetoucí úrodné krajiny, nýbrž obydlené oblasti byly stíhány pohromami a že zemědělských ploch se stávaly pouště.

Aby se KONT pojistil proti případnému překvapení, musel proniknout do systémů, převzít nad nimi kontrolu a vlastními experimenty zjistit, jaké jsou možnosti manipulace. Tento postup měl navíc tu výhodu, že okamžitě a názorně předvedl národům, s nimiž měl navázat kontakt, jakou představuje nadřazenou moc a že není radno si s nim zahrávat. Mělo to především chránit jeho samého i jeho misi.

Nadešel rozhodující okamžik. KONT se pokusil navázat spojení...

Nejprve zasáhl do řízení planetárního podnebí, aby vzbudil pozornost Frohnu a přitáhl ji k sobě. Seslal na povrch přívaly deště, zapřičinil prudké větry a postaral se, aby se poněkud zvýšila teplota na planetě.

Jak předpokládal, reakce Frohnu na sebe dala čekat. Trvalo delší dobu, než si všiml, že klimatických změn a začali je zkoumat.

KONT přitom došel k zajímavému zjištění. Mezi biochemickými mediátory, jež Frohnové rovněž používali k dorozumívání, byla jedna látka, kterou předtím analyzoval a jejíž účinky si vyzkoušel. Přišel na to, že tento feromón vyvolává u jinak

pokojných Frohnu agresivitu a válečnické choutky.

To nebylo v jeho zájmu, a proto ihned zasáhl. Vyrobil vlastní mediátor neutralizující účinek feromonu zvyšujícího agresivitu a rozptýlil ho do atmosféry. Stačilo mu pouhých několik kilogramů látky, aby pokryl celou planetu.

Nakrátko poklesla hodnota feromonu, jenže Frohnové se kupodivu začali posléze chovat ještě agresivněji a horečněji; hladina feromonu opět stoupla.

Současně KONT zaznamenal hektickou aktivitu četných technických zařízení; Frohnové se zjevně snažili zvrátit jeho vliv. Prudce se zvýšila intenzita radiového provozu na všech kanálech a vládl čím dál větší chaos. Pro KONTA to ovšem nebyl žádný problém. Musel však sáhnout k silnějšímu prostředku a zvýšil vylučování vlastního mediátoru zprostředkujícího mírumilovnost.

Planetu obývalo kolem osmi miliard bytostí a nejprve to vypadalo, jako by byly kontaktérovny snahy korunovány úspěchem; téměř všichni Frohnové byli aktivní, vyměňovali si zprávy a pokoušeli se opět ovládnout situaci. Všeobecný shon však znovu prudce zvýšil hodnotu agresivního feromonu.

KONT nato změnil postup. Ze zkušenosti věděl, že metoda „pořád víc téhož“ je z dlouhodobého hlediska předem odsouzena k nezdaru; pokud chtěl mít alespoň nepatrný úspěch, nemohl používat stále víc stejného prostředku — nezřídka se celá záležitost doslova zvrhla a vyvinula v pravý opak toho. Čeho chtěl dosáhnout. Proto bylo nutné zvolit jinou cestu.

Přednostně musel přivést Frohny opět k rozumu. Nejlepší bezpochyby bylo úplně zastavit produkci nežádoucího feromonu. Toho šlo nejnáz dosáhnout zásahem do frohnské biochemie - a současně ji udržovat v poklusu'.

KONT nepotřeboval mnoho času, aby pronikl do technického života Prohnu a téměř ho ochromil. Jistě to pro ně bylo záhadné, ale nijak jim to nemohlo ublížit; v oblastech, kde byla noc, došlo k výpadkům v zásobování energií. Zhasínalo světlo a zastavovala se průmyslová výroba. KONT se naboural už dávno do všech důležitých řídicích mechanismů frohnské civilizace a manipuloval je podle svých potřeb.

Nicméně poznal, že musí poněkud přibrzdit; tento úkol se ukázal trochu obtížnější než se zpočátku domníval. Musel získat a udržet si kontrolu nad situací. Nechtěl už zažít žádnou katastrofu. Všemi prostředky, které měl k dispozici, se snažil co nejrozsáhleji ochromit život Prohnu. Jejich kosmické lodě už nemohly startovat a bylo přerušeno radiové spojení s orbitálními stanicemi a kosmickými základnami.

Nervozita na frohnských planetách nezadržitelně rostla...

Nakonec KONT neviděl jinou cestu než prostě odříznout všechna vlákna frohnské komunikace. Vyslal rušivý signál, přesně na vlnové délce, na níž probíhal nadsvětelnou rychlostí provoz mezi tykadly Prohnu.

Jak se po chvíli přesvědčil, zabralo to. Situace na planetě se až překvapivě rychle uklidnila. Vzápětí KONT obnovil všechny ostatní aktivity, a i to zapůsobilo. Na planetu Prohnu se vrátil klid a mír...

Nyní **bylo načase se zjevit.**

Pečlivě pozoruje nádherný svět Prohnu klesal KONT k povrchu. Rozhodl se, že se ukáže v podobě vyhovující frohnské mentalitě.

Jejich civilizaci převážně tvořila bezpohlavní individua; pouze několik tisíc zvláštních jednotlivců předurčila příroda k tomu, aby zajišťovali reprodukci. Tito

insektoidi kladli vejce a zbývající soukmenovci je starostlivě střežili a chránili; přednostní zájem všech Prohnu platil ochraně a zachování potomků a skupina frohnských královen představovala současně vládnoucí elitu celého národa.

KONT si proto vybral podobu zvláště krásné královny obřích rozměrů; důvěrně znal estetické zásady Prohnu, a proto nastrojil všechno tak, aby měli dojem, že z nebes sestupuje kosmická superkrálovna. Doufal, že mu budou věnovat patřičnou pozornost.

Snášel se pomalu, velmi pomalu z nebe a zjevoval se shromážděným Frohnům;

Bylo jich určitě několik milionů. Mačkali se na sebe, tykadla svěšená — což bylo znamení úcty, jak KONT věděl - a ani se nepohnuli, zatímco jim dolů sesílal zdravici.

Také ta byla dokonale přizpůsobena mentalitě Prohnu.

KONT na ně dělal úžasný dojem svým vznešeným vzhledem a vylučoval vonnou látku věštící radost a blaženství. Jeho gesta vyjadřovala poklid a uvolněnost, respekt a náklonnost; chlácholil Frohny a povzbuzoval je. Každým signálem podtrhával mimořádnost této velké chvíle - a dával nedvojznačné najevo, že přichází v míru a přátelství.

Zatímco KONT začal miliony shromážděných Prohnu zdravit rovněž zvukovými vlnami, dorazilo k němu poselství, jež narušilo jeho plán. Na jedné z vnějších planet se nacházela frohnská technická stanice, jakási předsunutá hlídka na jinak nehostinném světě — a právě tam došlo k explozi, která zničila stanici i s posádkou. **Za** několik vteřin se KONT dozvěděl, že následovaly další exploze, jež přinesly další spousty mrtvých, tentokrát na kolo-nizovaných měsících a planetách.

Přesto pokračoval v uvítacím obřadu, zatímco se pokoušel analyzovat situaci.

Protože nefungovalo normální radiové spojení, nezbylo mu než zrušit signál, který dosud blokoval organické hyperspojení. Šlo o zpravodajský kanál, který Frohnové používali sice nepřetržitě, ale velmi neuspořádaně; jen několik málo speciálně vyškolených jedinců bylo schopno takto vysílat srozumitelné zprávy a také je přijímat.

KONT odposlouchával signály přicházející z vesmíru, žádné srozumitelné poselství však nezachytil.

Zato do shromážděného davu náhle jako by vjel život. Frohnové se dali do pohybu, mlátili kolem sebe tykadly, divoce gestikulovali a křičeli nahlas jeden přes druhého. KONT nemohl zvládnout takový příval zpráv, a tak rozeznával pouze základní, obecný podtón, který mu signalizoval dvojí: panickou hrůzu a pocit nejhlubší rezignace. Zdálo se, že se Frohnů zmocnilo masové šílenství. KONT okamžitě zasáhl do dění.

Zahrnoval Frohny uklidňujícími akustickými, gestickými a vonnými poselstvími. Zděsilo ho ale, když zjistil, že na ně adresáti nereagují.

V té chvíli se začali hroutit první Frohnové. Křečovitě se jim začaly škubat údy, padali k zemi, ještě několik vteřin sebou mrskali a pak strnuli. A KONT pochopil, že tihle nebožáci mu umírají přímo před očima...

Vystrašeně a ohromeně se stáhl.

Nemohl přece nic pokazit, toho prostě nebyl už pro svou povahu schopen. Mohl a musel navázat kontakt, byl schopen bránit se jakémukoli myslitelnému útoku. V jednom měl absolutně jasno a nepřipouštěl žádnou výjimku: Nikdy, za žádných okolností, nesměl zaútočit sám, i kdyby se cítil ohrožený.

Ale tady na Frohnu?

Umírali, nejdřív **jednotlivci, pak ale celé**

skupiny - jako kdyby mezi ně rozptýlil smrtelný virus s vteřinovým účinkem. Frohnové hynuli na pláni, kde se shromáždili. Nelekali se, nepropadali panice, nebránili se - prostě umírali.

Signálů na všech kanálech ubývalo a slábla jejich intenzita. A KONT pochopil, že v těch chvílích prožívá zánik celé jedné vysoce vyspělé a perspektivní civilizace.

Ještě dvě hodiny, se pokoušel bojovat proti katastrofě, ale veškeré jeho snahy byly marné.

Stále znovu zjišťoval, že nad ním zvítězila jiná moc. On sám splnil svůj úkol beze zbytku, ale kosmická moc zjevně nechtěla, aby se **KONT** s Frohny spojil. A ti ubožáci za to museli zaplatit svými životy;

Po čtyřech hodinách bylo v této sluneč. ní soustavě ticho jako v hrobě.

Zařízení ještě pracovala, Jak se KONT mohl přesvědčit, na světech této soustavy ale nebylo už nikoho, kdo by z toho mohl mít prospěch.

Už mu nedocházely žádné zprávy ani informace, jež by mohl přijmout a analyzovat; Frohnové jako druh vyhynuli.

Odevzdaně a se záměrem postupovat propříště ještě důsledněji, obezřeleji a nedůvěřivěji ukončil KONT tuto misi.

Vždyť v kosmu jsou přece ještě jiné národy...

7.

KONT odpočíval.

Jeho systémy pracovaly jako vždycky naprosto přesně, využil však příležitosti a pustil se do Jejich prověřování. Dělal to už po několikatisícáté a výsledek byl pokaždé stejný.

Fungoval **bezvadně, a to v každém sebenevýznamnějším detailu. Žádný z jeho**

systémů nevykazoval poruchy ani výpadky; pokud bylo v kontakterní obrazu světa něco dokonalého, pak to byl on sám.

Ne, vlastně nebyl tak úplně dokonalý...

KONT si objektivně uvědomoval, že má v sobě uložené informace, k nimž nemá přístup. Pro sebe si nazval tento soubor dat „paměťová oblast X“, přičemž „X“ mělo vyjadřovat, že sám pořádně neví, o jaké jde informace, jaký mají význam a proč se k nim nemůže dostat.

Věděl, že musí dál plnit svůj úkol; jinou možnost prostě neměl. Přestávka mu posloužila k prověrce systémů a patřila tak rovněž k úkolu; kromě toho načerpal z blízkého slunce hyperenergie.

, Mohl pokračovat v misi...

KONT ve své paměti zjistil, že navázal celkem 1587 kontaktů od té doby, co je začal počítat. (Kdy to jen bylo? Paměťová oblast X...)

Z toho 422 bylo úspěšných, tedy ve smyslu těch, kteří mu zadali úkol (paměťová oblast X...), všechny ostatní z nejrůznějších důvodů ztroskotaly. 52 civilizací odmítlo po prvním kontaktu bez ohledu jakékoli další spojení; nechtěly o něm a jeho chlebovárcích nic vědět.

Ve 148 případech navázal KONT kontakt s národy, které budou až za mnoho staletí na takovém stupni technického a civilizačního vývoje, že se vyplatí spojit se s nimi podruhé (z hlediska bodů uvedených v paměťové oblasti X...).

Ve 37 případech narazil KONT na zanikající civilizace, jež zřejmě už nebudou existovat ve chvíli, kdy ukončí svou misi a vrátí se na místo svého původu, aby podal zprávu. (Kdy to bude? A komu podá zprávu? Paměťová oblast X...).

Ve všech ostatních případech zaznamenal KONT nezdár. Šlo o dokonalá šlápnutí vedle, která mnohdy způsobila zničení dotyčné civilizace. Někdy se zhroutila

technická úroveň navštívených národů a náprava měla trvat celá staletí, možná tisíciletí, jindy dříve či později vyhynul celý dotyčný druh.

KONT věděl, že s tím nemůže být spokojen...

Od století ke století, od jednoho kontaktu k druhému se zabýval stále důkladněji problémem, jaké kosmické moci nejspíš Čelí. Nikde na svých toulkách různým mi galaxiemi neobjevil žádné skutečně použitelné stopy této moci. Způsobem, který i přes své schopnosti nechápal, se tato moc držela v pozadí a nebylo možné ji odhalit.

KONT ani v nejmenším nepochyboval o tom, že existuje. Důkazy nosil v sobě;

byly to kontakty, jež se přes veškeré jeho snažení nepovedly, a z nich plynoucí pohromy a katastrofy.

Přes všechny tyto trpké porážky **byl** KONT pevně odhodlán pokračovat ve své misi. Vypočítal si, že může navázat kolem 1 000 kontaktů, než bude beze zbytku vyčerpána kapacita jeho datových pamětí. Přesné číslo se nedalo stanovit; mnohé civilizace byly velmi vyvinuté a rozšířené a vyžadovaly víc paměťové kapacity, jiné byly méně vyspělé a potřebovaly tedy méně.

Než však bude dosaženo těchto mezí -pokud bude mise probíhat i nadále stejným tempem - mělo uplynout přibližně 5000 let. Už nyní se ale dalo předvídat, že pro KONTA nastane skutečně neudržitelná situace. Bude naplněn až po okraj nejcennějšími informacemi, a přitom nebude schopen dovést svou misi do konce.

Prostě nevěděl, kam a komu by měl předat tyto informace (paměťová oblast X...). Kdy začala jeho dlouhá pout, mu bylo skryto stejně jako její cíl. Nebylo mu vůbec známo, zda se má vrátit tam, odkud

vyrazil, nebo zda se s ním spojí ten, který mu zadal úkol (paměťová oblast X...).

A nevypadalo **to, že by někdy opět získal přístup ke zpropadené paměťové oblasti X.**

KONT se pokusil rozebrat problém logicky, jak bylo v jeho povaze. Díky dokonalé intelektové výbavě se mohl velmi dobře dostat do takových oblastí mysli, které ostatní inteligence označovaly jako instinkt, počitek nebo cit; cítí organický tvor by ho mohl považovat za prvotřídního xeno- nebo kosmopsychologa. Jenže:

city byly pro KONTA zvláštní formou logického kalkulu, šlo tedy o něco, co nedovedl úplně prožívat. Především nebyl schopen - a nevnímá to jako nevýhodu ~ sám aktivně vstoupit do těchto myšlenkových světů.

Věděl, že organické bytosti mohou být 'přemoženy' emocemi, že jsou působením instinktů a citů schopny reakcí, jež nelze přesně předvídat intelektem. Ano, dokonce se zdálo — a data to naznačovala -jako by byly takové návaly iracionální pro většinu inteligentních bytostí důležitější, významnější a především podnětější než logický kalkul a chladný intelekt. KONT uměl u druhých zcela pochytit, spočítat a zahrnout do svých operativních opatření tyto iracionální aberace - nebyl však schopen nastartovat stejnou proceduru u sebe, protože postrádal iracionální základnu vlastního myšlení.

Měl nyní dvě **možnosti. Mohl - alespoň teoreticky - přerušit misi. Nemusel by se pak opět vracet k nevyřízeným nebo jen zcela vyřízeným záležitostem, protože neznal cestu zpátky'. Místo toho mohl zůstat třet někde v kosmu a čekat, až se stane něco, co ho přiměje jednat - ať už ho někdo objeví nebo se mu přihlásí ti, kteří mu uložili úkol. Nebo mohl také čekat na svůj konec nebo zánik kosmu. Protože**

nuda byla jedním z iracionálních jevů, nijak se jí nemusel obávat, protože by ji necítil. Klidně by se mohl rovněž vrhnout do nějakého slunce, ačkoli si nebyl jistý, zda by to při jeho technické dokonalosti stačilo, -aby ukončil svou existenci ve Stvoření.

Po určitou dobu -interně si během dlouhé cesty spočítal, že to dělalo dohromady sto dvacet dva roky, šest měsíců, dvanáct dní a čtrnáct hodin - KONT zvažoval, že neukončí cestu, nýbrž si jen odpočine, dokud se mu intenzivním přemýšlením nepodaří vyřešit své problémy. To by ho ale - v tom se neoddával žádným iluzím -dovedlo až do mezních oblastí kosmického myšlení, k filozofickým a existenciálním problémům, s nimiž se organické inteligence zřejmě potýkaly po celé věky ve všech koutech univerza.

Na vysoce technizované, ale vyšší formou života opuštěné planetě v galaxii Tharoan našel KONT stopy národa, který i0 sobě tvrdil, že Čistě myšlenkově zcela vyřešil všechny velké kosmické otázky. Déle než sto let pak důkladně zkoumal planetu, nenašel však žádné informace, které by se daly přijmout jako důkaz tohoto

smělého tvrzení.

KONTOVÍ tedy nezbylo než se přidržet druhé možnosti. Pokračovat v plnění úkolu.

Bylo mu ovšem jasné, že se tím pravděpodobně zvětší jeho problémy. Dokud se zdržoval ve sféře vlivu oné zlovolné kosmické moci, jejíž neblahé rejdy na sobě zažil už tolikrát, hrozilo nebezpečí, že se mu nezdaří hodně pokusů o kontakt také v budoucnu. KONTOVÍ to dávalo co proto. Sice bylo nesporné, že odpovědnost za katastrofy nese zlá kosmická moc, to mu ale v Žádném případě neulehčovalo Jeho uděl.

Výsledkem jeho snah v poslední době byl pak přesný opak toho, k čemu byl předurčen; nezáleželo přitom ani tak na počtu nezdarů, důležité bylo to, že Šlo o velmi nepěkné záležitosti.

KONT opakovaně domýšlel svůj postup do všech důsledků. Když se teď vzdá, vyše silám Zla signál, že mohou nerušené řídit dál; i to však odporovalo jeho záměrům a cílům. Všechno se to pro něj zas a znovu zredukovalo z problému „ano“ či „ne“ na aspekt rozsahu. V podstatě musel volit mezi dvěma stejně špatnými možnostmi - buď nechat síly Zla na pokoji, nebo se jim vzepřít, dál plnit úkol a tím Škodit národům nacházejícím se dobrovolně nebo z donucení ve sféře vlivu zlé moci.

Stejně jako v jiných případech, na které aplikoval své úvahy, došel KONT k závěru, že bude lépe, když bude pokračovat ve své misi. Jeden argument se totiž nedal odbýt jen tak. I když zničené civilizace nemohly vůbec nebo jen v malé míře za svůj osud, jejich zánik znamenal každopádně oslabení zlých sil. A tento argument ho nakonec přesvědčil...

Opět shromáždil **své** síly a mohl konečně pokračovat...

Nonowwon říkala té galaxii, v níž se nacházel, vysoce vyvinutá, avšak už neexistující forma života, jež ji kdysi obývala. KONT se v ní potuloval víc než sto let a navázal kontakt s šestnácti zdejšími vysoce vyspělými národy. Některé civilizace pokročily tak daleko, že jejich kosmická plavidla byla schopná dosahovat nad-světelné rychlosti, a zprávy o kontaktérově zjevení šířily dokonce prostřednictvím hyperfrekvenčního vysílání.

K jeho obrovské lítosti se tím nic nezměnilo. Jen se mu přitom podařilo zjistit, že dostal nové jméno. Překřtili jej na Goujirreze; v jazyku národa, který obýval

tuto galaxii, to znamenalo asi tolik co bořitel vyvolávající Chaos.

Při svém posledním pokusu o kontakt se KONT dozvěděl, že ve středu tohoto hvězdného ostrova se nachází říše rozprostírající se na 152 slunečních soustavách, takzvaný konglomerát Physter.

Podle získaných informací byli Physterové druh podobný infuzoriím. Nebyli sami o sobě nijak zvlášť inteligentní, dokázali se však vypnout k mimořádným výkonům, když se spojili do kolektivu. Physterové vznikli v rozlehlých oceánech svého domovského světa, kde pro sebe objevili tajemství inteligence - a o něco později také své nadání tak říkajíc infikovali Jiným živým bytostem a tím se sami rovněž pozvedli na úroveň inteligentních stvoření. Mezitím Physterové takto převzali a ovládli víc než tucet dalších druhů.

Jak se KONT už mohl přesvědčit, postupovali při tom vysloveně ohleduplně; napadali výhradně takové bytosti, které uměly smysluplně využít své vyšší inteligence a vymyslely pro Phystery technologii, již potřebovali pro zachování a rozšíření svého vlastního druhu. Physterové se neustále vyptávali forem života samostatně rozvíjejících svou inteligenci, zda by neměly zájem o symbiózu - a leckteré z toho měly prospěch a ne škodu, jak později vyšlo najevo.

Jiné národy, které odmítly návrh Physterů, s nimi přesto žily v pokoji a k oboustrannému užitku; pěstovali s nimi čilé styky a bylo zřejmé, že dřív nebo později budou muset k vlastnímu prospěchu souhlasit se symbiózou...

Pro KONTA by bylo jistě výhodné navázat kontakt s Phystery, kteří měli šanci rozšířit se po celé galaxii - pokud ovšem také oni nebyli potají ovládáni silami Zla.

KONT se vydal na cestu do středu této galaxie. Jak odpovídalo jeho povaze, plnil důsledně, energicky a přímočaře svůj

úkol, když už se jednou rozhodl, třebaže mu to nebylo příjemné.

Zatímco se blížil ke středu galaxie, kde byla slunce nahloučena těsně na sebe, náhle zaznamenal něco, s čím vůbec nepočítal. Zdálo se mu, že ho někdo sleduje...

Okamžitě se zarazil.

Kosmické lodě téhle galaxie znal, byl důvěrně obeznámen se všemi jejich typy; rozlišoval dobře příznačné 5D rozptýlené impulzy prozrazující, kde se lodě momentálně nacházejí a k jakému patří konstrukčnímu typu.

Tenhle model ještě nikdy předtím ne-zaměřil. Nepatřil ani Physterům, ani jinému s nimi spřátelenému národu. Jeho hodnoty neodpovídaly ani oněm modelům, které KONT dosud potkal a analyzoval v téhle galaxii.

Odkud se tu ta loď vzala? To KONT nevěděl.

Podle Jeho měření však rovněž směřovala do středu galaxie.

Náhoda?

KONT uvažoval, zda by ho snad někdo mohl zaměřit. Přezkoušel všechny systémy a dosel k závěru, že to nelze, ledaže by - a tato možnost ho přivedla stavu podobného vzrušení - technologie bytostí na palubě dotyčné lodi byla na stejné, ne-li dokonce vyšší úrovni než jeho.

Pro Jistotu změnil kurz. Minul střed galaxie a blížil se k cíli z druhé strany. Zanedlouho lokalizoval totéž - kosmické plavidlo, které zaměřil už jednou, se i nyní pohybovalo nadosah.

A blížilo se...

KONT vzápětí přerušil operaci „Physter; měl teď na práci něco důležitějšího.

„Dóm na Onggu“ vyhrkl rozčileně jeho informátor. „Něco se tam uvnitř děje. **Co**, to nevím. Vím jen, že **se** tam docela nečekaně začalo něco dít!“

Lotos Nurt se pomalu zhluboka nadechl.

Jako současný předseda vlády Nonggů byl zvyklý na překvapivé a poplašné zprávy, tohle hlášení ale přesahovalo meze všeho, co si uměl představit.

Bylo to, jako kdyby mu oznámili, že z nebes sestoupili sami bohové - nic víc, nic méně.

Lotos Nurt nevyznával žádné z rozšířených nonžských náboženství a věroučných Směrů a nezahořel ani pro jiné víry, které existovaly v galaxii Gorhoon. Jeho úřad do jisté míry nepřipouštěl, aby dával jednomu z náboženství přednost.

„< Jako předseda vlády na Onggu neměl jen za úkol starat se o blaho Nonggů; pole jeho působnosti zahrnovalo jistým způsobem téměř všechny obydlené a osídlené světy v Gorhoonu. Tento vývoj trval mnoho staletí a Nonggům se podařilo proměnit galaxii v pokojnou domovinu spousty národů, jež v ní vznikly během evoluce.

- Nonggové svým způsobem ovládali celou galaxii, což bylo způsobeno především tím, že se vždy a všude zasazovali o pokojné vyrovnání a nikdy nezhadili své zásady. Lotos Nurt tedy nebyl v žádném případě imperátor vládnoucí tvrdou rukou četným národům, nýbrž zvolený šéf jakési galaktické správní instituce, jež se starala o to, aby obyvatelé Gorhoonu mohli žít a rozvíjet se v pokoji a míru.

Kdekoli nastaly problémy a potíže - a nebylo jich málo — zasáhli Nonggové Jako zprostředkovatelé a urovnali rozbouřenou situaci. Ve většině případů se jim také podařilo přemlouváním a osobním příkladem přispět k tomu, aby se konflikty řešily dohodou, a ne násilím.

8.

„Co přesné se stalo?“ zeptal se Lotos Nurt opatrně; nemohl téměř uvěřit zprávě, která k němu pronikla.

Možná s tím nepřímo souvisel dóm na Onggu. Šlo o velmi podivný útvar, a to nejen pro jeho vnější podobu. Jednak stál na svém místě už v době, kdy se Nonggové vyvinuli ve vládnoucí formu života na své vlastní planetě, jednak s ním Nonggové nikdy nic nesvedli. Stál tam, nepokořený a nezdolný, možná už od počátku Stvoření. Několik staletí v něm Nonggové spatřovali cizí těleso, překážku, pak ale byli natolik moudří, že ponechali dóm na Onggu dál jako nepřístupnou záhadu a naopak ho využívali ve svůj prospěch.

Žádný jiný národ v Gorhoonu se nemohl pochlubit takovým objektem. Svědčilo to zjevně o tom, že Nonggové jsou vyvolení národ - i když nikdo nevěděl, kdo, proč a k čemu je vyvolil. Kdykoli navštívil planetu předseda vlády jiného gorhoonského národa, byl zaveden k dómu-, aby ho mohl obejít a obdivovat. Víc ale ne. Nonggové pěstovali kult nedotknutelnosti dómu, učinili z něj ústřední mýtus své civilizace a působili tím tak na mnoho jiných národů.

Nicméně Nonggové také pečlivé, třebaže velmi nenápadně šířili legendu, podle níž se má dóm otevřít, až jim bude nejhůř. Z něj prý mají Nonggům také přispěchat mocné síly na pomoc proti všemožným nepřítelům.

Přirozeně se to dalo považovat za holou pověru. Mnozí obyvatelé Gorhoonu o tom také pochybovali a tu a tam žertovali na účet Nonggů a jejich dómu. Kdysi se dokonce našli odpůrci Nonggů, kteří dóm tupili a tvrdošíjně odmítali legendu s ním spojenou.

Protože ale nepravděpodobně se **mezitím mohlo** stát skutečností a **dóm tu** bezpochyby stál, mýtus se nakonec **zakořenil**. Současně kolovala - **rovněž** k radosti téměř všech zúčastněných - pověst, **že** dóm se **otevře a přišerně potrestá** Non-

ggy, pokud se **opováží utlačovat a masakrovat galaktické sousedy**.

V jistém smyslu to byl právě tento mýtus, který zajišťoval mír a svornost v Gorhoonu. To však — a to bylo všem jasné — mohlo vydržet pouze do doby, než se dóm probudí k životu. Legendu z něj učinila právě tato nejistota. Bylo dost dobře možné, že se nezadržitelně změní poměry v Gorhoonu, jakmile se v něm něco stane.

Kdyby dóm jednoho dne prostě spadl, zhroutil by se i mýtus a Nonggové by přišli o své výsadní postavení; to by se dalo ještě jakž takž vydržet — gorhoonské národy, tedy ty rozumné — vlastně téměř nic nenamítaly proti tomu, aby je Nonggové vedli na jemné otěži.

Jiné by to však bylo, kdyby se zjevil nějaký vlastník, vládce dómu, který by pro sebe požadoval nedílnou moc nad celou galaxií; v tom případě by se všechny gorhoonské národy musely začít trást strachy a obávat se, že skončíly pokojné časy.

„Ještě jednou!“ vykřikl Lotos Nurt a měl co dělat, aby se nepřestal ovládat. „**Co** přesně se stalo?“

Posel se opět pomalu uklidnil, ale v očích mu stále plápolala hrůza. Každý Nonggo si byl vědom, jak se to má s dómem.

„Svítlí,“ vyhrkl posel. „Zahalil se do zářivého, nepřetržitě pulzujícího pole. Světlo zesílí, a pak zase zeslábne a tak to jde pořád dokola. Je to děsivé.“

Kana Dwar, náměstkyně a designovaná následnice Lotose Nurta, pohlédla na předsedu vlády. Také ona byla rozčilená.

„Musíme to nějak vyřešit,“ zašeptala. „Ať už to znamená cokoli, nemůžeme *to* nechat jen tak. Zpráva o tom se během několika hodin rozletí po celé galaxii a snad ti ani nemusím vysvětlovat, jaké **to** bude mít následky...“

Lotos Nurt pobaveně zafuněl. „Přiroze-

ně se na to chceš jít podívat, že?" zeptal se náměstkyně.

„Samozřejmě!“ odpověděla Karia Dwar okamžitě a vzápětí si povzdechla a dodala: „Je mi ale jasné, že to je tvoje záležitost a že se musím držet v pozadí. Jaký bude tvůj postup?“

„Jistěže nenásilný,“ prohlásil Lotos Nurt rozvázně. „Nepůjdu sice bez doprovodu, nechci mít u sebe ale nikoho se zbraní -v ruce — i kdyby to byl třeba jen kámen. Stačí sebemenší chyba a může to mít nedozírné, děsivé následky.“ Předseda se znovu pousmál a dodal: „A co když to světlo prostě zase zhasne? Jak budeme potom vypadat?“

„Hrozné pomyšlení,“ zvolala Kana Dwar a také se uchechtla. „Uvážila jsem několik možností, ale že by nás dóm jen tak jednoduše zesměšnil, to mě do této chvíle nenapadlo...“ Lotos Nurt se vydal na cestu. Spolu s družinou devíti Nonggů se dopravil kluzákem k dómu. Tam se ukázalo, že posel nelhal.

Dóm byl zahalen irizující aurou, která ustavičně pulzovala. Lotos Nurt si zvědavě zkontroloval tep a zjistil, že světlo pulzuje o něco pomaleji. Když ale delší dobu pozoroval dóm, přenesl se na něj pomalejší rytmus a bezděčně ho uklidnil. Předseda vlády to považoval za dobré znamení.

Bezpečnostní síly vyklidily a uzavřely bezprostřední okolí dómu. V rozlehlém parku, který Nonggové vybudovali kolem stavby, se nyní tísnily desetitisíce obyvatel Onggu, držely se však v uctivé vzdálenosti několika set kroků od dómu. Policisté ani nemuseli nijak energicky zatlačovat zpátky shromážděný dav.

Kruh zvědavců se uctivě rozevřel a vytvořil uličku, když Lotos Nurt obezřele přistoupil blíž. Jeho city byly rozbouřené,

jeho tělo i přes uklidňující účinek pulzace' napjaté.

Když se předseda vlády přiblížil k dómu asi na deset kroku — v jasné záři byly vidět jen obrysy stavby - pulzace ustala. Popošel ještě blíž. Tušil, že i on se nyní ocitl v oslnivém světle a ostatní už jej téměř nevidí.

Zato on zaznamenal, jak se v neprostupném hladkém plášti dómu objevuje otvor. Náhle v něm také vzplálo světlo a zjevil se v něm kdosi, zahalený do zářivé, ještě hustší aury, kterou Lotosovy oči nedokázaly proniknout. Mohl to být robot, ale také živá bytost. /

„Vítej, Lotosi Nurte z národa Nonggů,“ ozval se něčí hlas. Promlouval k předsedovi vlády bezvadným nodem, hlavní řečí Nonggů a celého Gorhoonu.

Hlas zněl zvučně, vřele a velmi působivě. I to Lotose Nurta uklidňovalo. Tušil, že Nonggům ani celému Gorhoonu nehrozí žádné nebezpečí ani od dómu, ani od návštěvníka, který z něj vystoupil.

„Jsem vyslanec národa Heliotů a přicházím, abych tě povolal do úřadu posla Thoregonu a tvému národu nabídl velký odpovědný úkol.“

Lotos Nurt byl školený diplomat, a proto byl zvyklý velmi pečlivě naslouchat a z každé věty vyslechnout i ty nejjemnější podtóny.

Povolat, nabídnout...

Znělo to přátelsky a umožňovalo to svobodnou volbu.

„Jsem ochoten vyslechnout si tvé poselství,“ odpověděl Lotos Nurt. „Dovol, abych nejprve uklidnil své průvodce.“

„Já ti nemám co dovolovat,“ řekl Heliot a hlas mu zněl jako předtím vlídně. „Přicházím jako přítel, ne jako vládce. Můžeš se rozhodovat stejně svobodně jako tvůj

národ.“ Lotos Nurt ustoupil o několik kroků

a zjevil se svým soukmenovcům. Usmál se na ně a učinil chlácholivé gesto.

„Není důvod k obavám," zvolal. Dobře věděl, že jeho slova zachytí mikrofon. Začnou se šířit všemi planetárními zpravodajskými systémy a pravděpodobně je bude zanedlouho znát celý Gorhoon. „Zjevil se mi přítel a chce se mnou hovořit."

Dav strnule, uctivě mlčel. Lotos Nurt ještě chvíli počkal a pak znovu vstoupil do zářivé aury.

Tušil, že tato hodina změní zásadně osud Nonggů...

^ A ^

„Chce, abych se ujal úřadu čtvrtého posla Thoregonu," prohlásil Lotos Nurt slavnostně; na shromáždění se dostavili všichni členové nonžské vlády a pozorně naslouchali předsedově zprávě. „Mým úkolem bude udržovat spojení mezi námi a ostatními členy koalice Thoregon. Heliot mi svěřil tento nástroj, takzvanou propustku, která mi umožní používat dóm na Onggu stejným způsobem, jak to dělá on."

„Považuji to za důkaz důvěry," řekla Kana Dwar.

Lotos Nurt se pousmál; bylo mu jasné, že už nebude moct déle vést vládu Nonggů, až převezme nabídnutý úřad, a že se předsednictví ujme jeho nástupkyně.

„Koalice Thoregon je sdružení několika kosmických mocností, jež si vytkly za cíl zajistit mír a právo v oblasti, v níž mají vliv."

„**Toto poselství** nezní špatně," **poznámeneal jeden z ministrů. „Otázkou Je, zda se mu dá věřit."**

„To ukáže budoucnost," pokračoval nevzrušeně Lotos Nurt. „Koalice se může projevit už velmi brzy tím, že určitou formou prokáže své dobré úmysly. Thoregon nás Nonggy v zájmu zachování míru pro

celou Koalici a spoustu ostatních národů prosí, abychom se ujali několika úkolů."

„**Proč se do nich nepustí Heliot sám? Nebo jeho národ?" pochyboval ministr;**

Lotos Nurt si v té chvíli konečně vzpomněl, jak se jmenuje: Math Dóm. „Má to snad být pro nás jakási zkouška? Chtějí si **nás** prověřit?"

„To si nemyslím," odpověděl předseda vlády. „Heliot mi nejprve svěřil, co je potřeba bezpodmínečně udělat, abychom vůbec pochopili jeho žádost. Uvidíte, že nás Nonggy zasvětil do hlubších tajů Koalice teprve tehdy, až prokážeme, že jsme hodní tohoto poslání. Kdo usiluje o vládní post, také musí určitou dobu čekat, než mu lze vyjavit všechna politická tajemství."

„Zní to, jako kdyby tahle Koalice skrývala hodně tajemství," poznámeneal Math Dóm. „Víc, než je mi milé. Kdo ví, do čeho se to vlastně pouštíme."

„Zatím nemůžeme mluvit o tom, že jde o hotovou věc," namítl Lotos Nurt. „Stojí před námi ovšem několik rozhodnutí, jež budou mít dlouhodobé, dalekosáhlé následky. **Ze** všeho nejdřív se já osobně musím rozhodnout, zda přijmu úřad čtvrtého posla Thoregonu, nebo ne."

„Vypadá to, jako kdyby ses už rozhodl," prohlásila Karla Dwar.

„To je pravda," odpověděl Lotos Nurt. „Přijal jsem propustku a nosím ji. Jsem ochoten ji také používat- Pokud je to nebezpečné, pak v první řadě pro mě. Moje funkční období ve vládě má beztak skončit za několik měsíců, nebude tedy žádný problém, když se vzdám křesla předsedy vlády ve prospěch Kane už nyní."

„Neodpracované měsíce **ti ovšem strhneme z platu," zavtipkovala Kana Dwar.**

„Nějak se s tím už vyrovnám," odpověděl **jív žertovném duchu Lottfs Nurt. „Přejdeme nyní ale k druhému rozhodnutí. Heliot mi sdělil, že zná několik kosmic-**

kých mocností, které se chovají agresivně a ohrožují mnoho národů, ba dokonce celé galaxie. K uklidnění všech přítomných - žádná z nich se momentálně nemíní zaměřit na naši galaxii. Koalice by byla ráda, kdybychom jí pomohli odstranit tyto hrozby."

„Okamžik!" namítl Mam Dóm. „Má to snad znamenat, že Helioti nebo Koalice. .."

„Helioti jsou součástí Koalice," upřesnil Lotos Nurt. „Vyzývají rovněž nás Nonggy, abychom se dlouhodobě připojili ke Koalici, pokud chceme."

„...jako žoldáci, kteří mají za Koalici udělat Špinavou práci," pokračoval Math Dóm tvrdošijně ve svých hlasitých úvahách. „To Je přece to, oč Heliotům jde! Vyslat naše vojska do boje proti nějakým cizím mocnostem, které neznáme, které ale Koalice považuje za nepřátele. Lotosi, přece nemůžeš vážně přistoupit na tenhle sprostý handl!"

„Na něco se tě zeptám," opáčil Lotos Nurt klidně. „Známe do jisté míry dobře ^Gorhoon i svůj vlastní národ. Opravdu si někdo tady v sále myslí, že právě my Nonggové jsme užiteční jako válečníci? Jisté, když nás někdo napadne, bezpochyby se dokážeme urputně bránit. Je ovšem absurdní označovat náš národ jako rozené bojovníky."

„Ale vždyť **ono právě o to konec konců jde...**"

„Heliot by od nás chtěl jedno: Měli bychom se zúčastnit bojových akcí proti uvedeným kosmickým mocnostem, není ale ještě jasné, v jakém rozsahu. Jisté je — a opravdu o tom není pochyb - že ti Nonggové, kteří do toho půjdou, ponesou určité riziko. Mohou zahynout, to nijak nezakrývám. Jenže půjde o poměrně malý kontingent a samozřejmě budeme přijímat pouze dobrovolníky."

„Držme se praktické stránky věci," prohlásil Math Dóm- „Helioti a popřípadě další členové koalice Thoregon mohou používat jako nástroj nebo pomůcku náš kdysi posvátný dóm na Onggu. Mám otázku:

Postavili ho Helioti?"

„To zatím ještě nevím, dříve či později se to však dozvím. Je to tak důležité?"

„Jde pouze o problém technologických prostředků a možností," odpověděl Math Dóm. „Nepochybuji o tom, že Helioti nad námi mají obrovskou technickou převahu. A pokud ani oni nic nezmohou s kosmickými hrozbami, o nichž jsme u nás v Gorhoonu dosud neslyšeli..."

„...díků buď za to všem bohům!" vmísila se do hovoru Karia Dwar.

„...když se s nimi nedovedou vypořádat ani Helioti, jak to má zvládnout našinec? A o jaká nebezpečí vlastně jde? Jakou mají podobu, jak se jmenují, co vyvolávají?"

„Pokud jsem dobře rozuměl Heliotovi, jedním z koalických národů jsou Baolin-Ndaové z galaxie jménem Šaogenská říše nebes. Tihle Baolin-Ndaové nás vybaví potřebnými technickými prostředky, abychom mohli splnit úkol. Takhle mi to sdělil Heliot. A co se týká kosmických hrozeb, vím jen, jak se Jmenují. Jedné z nich se říká Goedda, druhé Guan a Var a třetí

Jii'Nevver."

„Koalice má hodně nepřátel, jak se zdá,"

řekl **jízlivě Math Dóm**. „A zřejmě jen **hodně** málo **přátel**."

„Proto také přece hledají spojence," namítl Lotos Nurt chladně. „Heliot mě ujistil, že Gorhoonu prozatím - prosím vás, abyste si dobře zapamatovali, že říkám prozatím ~ nehrozí žádné podobné nebezpečí. To se však může kdykoli změnit, pokud nikdo nezastaví Goeddu a ostatní."

Math Dóm konečně spokojeně pokýval hlavou.

„Dobrá, přeložme si nyní poselství Heliotů do srozumitelného jazyka,” navrhl. „My členové Thoregonu se potýkáme s několika zlými protivníky a potřebujeme vás, abychom se s nimi vypořádali. Nuže přijďte nám na pomoc! A pokud nebudete ochotni, potom zakrátko zažijete naše nepřátele na vlastní kůži...”

„Velmi dobře jsi vystihl jádro problému,” prohlásil Lotos Nurt. „Špatné je ovšem ono podprahové cosi, tón, jakým jsi to řekl. Heliot mi nijak nehrozil ani na mě netlačil. Ani na mě osobně, ani na Nonggy jako národ. Stále jen prosí, žádá — nic víc. A já za sebe jsem ochoten vyhovět jeho prosbě. Riziko lze předvídat...”

Lotos Nurt se rozhlédl kolem sebe a pak se přítomných hlasitě zeptal: „Jaký názor na to mají ostatní? Prosím, abychom hlasovali...”

9.

KONT **prostě** vyčkával.

Nebylo nejmenších pochyb: druhá strana ho zaměřila; posádka cizí kosmické lodi věděla, kde se 'nachází'. A ani se to nesnažila nějak skrývat.

Nemohl přehlédnout lokalizační paprsky, jež ho zasáhly. Dobrovolně se jim vystavil. Pro jeho systémy to bylo, jako kdyby se cizí loď sama jasně osvětlila a byla vidět zdálky.

Bylo zřejmé, že cizinci se snaží o totéž co on - navázat kontakt.

KONT odolával obrovskému pokušení okamžitě odpovědět na jejich pokusy o spojení. Konec konců k tomu byl předurčen a v jistém smyslu by splnil svou misi, kdyby navázal kontakt s tak vyspělou kulturou. Co všechno by se mohl od cizinců naučit, Jakou spoustu informací by nasbíral a uložil si do paměti?

Měl však své důvody, když váhal.

Kdesi uvnitř si přehrával navázání kontaktu. Ať se rozhodl pro jakýkoli postup, pokaždé došel k téměř stejnému výsledku. Po výměně prvních informací sloužících k vzájemnému seznámení a synchronizaci přenosu dat, musela nastat fáze vzájemné informace, nevyhnutelných otázek .odkud' a ,kam' a .proč' - na něž KONT nedokázal odpovědět, ač se snažil sebevíc.

Když se -- i to patřilo ke zkušební proceduře - vmyslel do postavení svého protějšku, když si tedy představil, že by dostal na příslušné otázky vyhybavé odpovědi, nebo také vůbec žádné, okamžitě se jeho mysl naplnila nedůvěrou-

Působilo vskutku nevěrohodně, když někdo tvrdil, že neví, odkud přichází a jaké má záměry, a současně blábolí cosi o tom, že ho kdosi poslal, aby navázal kontakt. Přímo to zavánělo léčkou...

KONTA trápily rovněž jiné otázky: Jak dlouho o mně už cizinci vědí? Pohybují se po Norrowwonu několik dní, nebo už týdnů? Bylo dost dobře možné, ba dokonce nanejvýš pravděpodobné, že cizinci už věděli o několika jeho nezdařených pokusech o navázání kontaktu v této galaxii. Dokáže jim přesvědčivě vysvětlit, proč k tomu došlo? Logika byla bezesporu na jeho straně, ale to nic neznamenalalo, pokud bude jednat s nějakou organickou inteligencí-

KONT jako vždy prošel všechny alternativy.

Zaprve: cizinci nevědí nic o zlých kosmických mocnostech, na něž narazil. Potom si zcela mylně vyloží všechny KONTOVY nezdary z poslední doby a budou ho považovat za nepřítele. To znamenalo, že nemá nejmenší šanci obhájit dostatečně své stanovisko.

Zadruhé: cizinci dostali správné infor-

mace, správně také ohodnotili KONTA a pokusili se s ním navázat kontakt, aby se s ním mohli spojit proti zlým mocnostem. V tomto případě stál před dalším dilematem - Jeho úkol jednoduše nepřipouštěl, aby přerušil misi a pustil se do nějakých akcí společně s cizinci. I to by vzbudilo nevyhnutelně podezření.

Zatřeli: cizinci jsou spojenci, zmocněnci nebo dokonce představitelé zlých mocností. V tom případě znamená navázání kontaktu obrovské riziko. KONTA ani příliš nezajímalo, že by mohl být zničen, zato ho trápilo, že mocnosti jsou možná tak silné, že ho přemohou a třeba se jim i podaří zabránit mu v sebezničení.

Při této nejhorší variantě bylo možné si představit, že KONT zradí svou vlastní věc a vydá informace, jež by za žádných okolností nesměl uvolnit. Cizinci jsou možná schopni nabourat se do jeho paměťové oblasti X, do které nemá přístup. Z ní by mohli načerpat nekonečně cenné informace o jediné kosmické moci, kterou KONT zná a která je s to úspěšně čelit zlým mocnostem. Dozvěděli by se, kde najít KONTOVÝ chlebodárc, jaká byla technická úroveň v okamžiku jeho odletu a spoustu dalších dat potřebných k naplánování a provedení útoku.

KONT horečně kombinoval, zvažoval nejruznější možnosti a vyhlídky, **a když** skončil, **pro** jistotu se **připravil na zničení sebe** sama - kdyby **došlo k nejhoršímu**.

Nejvyšší prioritu měl v jeho mysli úkol sbírat data a ukládat je do paměti. Jen těsně za ním následoval pokyn za žádných okolností nevydávat jiným mocnostem původní i nově nasbíraná data. Měl všechno přesné kontrolovat. To ale mohlo být málo platné, pokud by padl cizincům do rukou.

KONT prověřil všechny systémy. Všechno fungovalo bezvadně, proces au-

todestrukce byl aktivován, cizinci mohli přijít...

Ať už to byl kdokoli, věděli přesně kde je. A blížili se k němu.

KONT je zkoumal na dálku.

Zvláštní, byla to jen malá loď ve tvaru vřetene s příčným trámem. Svědčilo to o lehkomyšlnosti, aroganci nebo si byli velmi dobře vědomi své nadřazenosti? Nebo - což by byl do jisté míry kosmický žert - byla spirála kontaktér, jakýsi KON-TÚV kolega?

Kdyby toho byl KONT schopen, určitě by se smál do hrsti. Byla to absurdní představa, ale docela půvabná. Bylo by napínavé, až by se obě strany pokoušely vzájemně odposlouchávat, aniž by prozradily něco o sobě. Kdo by asi zvítězil v tomto bezhlesém souboji? KONT si byl jist, že on by rozhodně neprohrál. Pokud by to na to přece jen vypadalo, vymazal by sebe i svá data; k tomu byl samozřejmě odhodlán.

Vřeteno dorazilo do sektoru, v němž se vznášel KONT. Jejich vzdálenost činila pouhé dvě světelné hodiny. Dost blízko na to, aby se dalo začít s dálkovou lokalizací.

KONT aktivoval systémy...

Cizí moc nepočítala s útokem. Vřeteno ještě **ani** nebylo **zahaleno do ochranného** štítu, **mělo kolem** sebe jen jednoduché **odrazové** pole, **jež ho chránilo před kosmickým** prachem a menšími **meteority**.

KONT dál zaměřoval...

Na palubě kosmické lodi byla posádka, jak zjistil. Dvacet živých bytostí, všechny patřily k jednomu druhu. Byly velmi mlčenlivé, neboť KONT zaznamenal pouze velmi nepatrnou interní komunikaci.

Existovaly ještě jiné možnosti...

KONT pokračoval v práci. Pronikl nejen do komunikace, snažil se také dostat na kobytku všem ovládacím mechanis

mům palubní techniky. Cizinci měli k dispozici vysoce vyspělý palubní počítač; rozlousknutí jeho kódu zabralo KONTOVÍ víc než půl hodiny - to bylo déle než kdy předtím. Nemýlil se. Lodní technika neznámé moci se téměř vyrovnala jeho vlastní.

V případě cizí lodi nešlo o kontaktéra. Cizinci nejevili zájem o komunikaci s KONTEM, jen se patřičně obezřele, byť přímočaře blížili.

Vzdálenost se snížila **na** necelou světelnou hodinu...

Palubní počítač cizí lodě se vyznačoval svéráznou vlastností. Kromě technických struktur, jež KONT znal skrz naskrz, obsahoval kupodivu jeden iracionální prvek, který vyvolával zmatek a chyby v komunikaci mezi různými formami života. K čemu to mělo být dobré? KONT se to snažil usilovně zjistit. Zdálo se, že cizí loď zrychlila. Tím lépe. Čím menší vzdálenost, tím snáz mohl KONT využít svých prostředků. Všemi svými smysly prozkoumával cizí plavidlo, které k němu cíleně mířilo. KONT se pokoušel ovládnout iracionální, biologickou složku cizího palubního počítače, ale povedlo se mu to jen v nepatrné míře. Vždycky když se domníval, že už už dosáhl svého, cizí počítač jako by se mu vysmekl, odtáhl. Po... div... ne... O KONTOVU osudu se rozhodovalo v nepatrných časových úsecích. Trvalo mu děsivě dlouho, než pochopil, že potřebuje spoustu času na to, aby pochopil...

Všechny procesy v jeho nitru, v něm samotném, ve všech jeho agregátech a zařízeních byly pomalé, tak strašlivě pomalé, **že** mu trvalo celou věčnost, než se v něm zformovalo poznání, že cizinci našli možnost, jak neustále zpomalovat všechno, co se odehrávalo v jeho útrobách.

Zbývalo mu zoufale málo času. Najednou ani už nedokázal zformulovat impuls, který měl vyvolat autodestrukci...

^ A ^

KONT byl opět schopen myslet...

Probíhalo to velmi zdlouhavě a nerovnoměrně. Nejprve si znovu uvědomil svou existenci, potom začal vnímat sebe sama. Krok za krokem dobýval zpátky svůj prostor a uspořádával své vnitřní a vnější vnímání.

V jedné chvíli se v jeho mysli objevila informace, že chtěl spustit autodestrukční impuls, kód však kdesi záhadně zapadl a k sebezničení nedošlo.

KONT považoval za vhodné nejprve opět prověřit situaci a pak teprve podruhé vyvolat impuls.

Pochopil, že ho nevysvětlitelným způsobem paralyzovala podivná vřetenovitá loď. Mezi okamžikem, v němž si to - pro něj příliš pozdě - ujasnil, a nynějším časem se rozprostíral úsek, který nebyl schopen přehlédnout.

Jediné, co mohl udělat a také udělal, bylo, že prověřil vnější podmínky.

Vnímal spoustu energie a přístroje mu ukázaly, že u těchto vysoce nabitých mraků jde o pozůstatky zjevně zničených kosmických lodí. Z dat se už nedalo zjistit, zda to také byla vřetenová loď, která se mu stala málem osudná. Jisté bylo jen, že zde byla zničena celá flotila, i když nepříliš početná.

Zato se nyní dostavily jiné lodě a obklíčily KONTA. Byly celkem tři, dvě z nich mimořádně velké a kulaté. Třetí plavidlo bylo o něco menší. KONT ho tak tak vnímal. Ihned si spočítal, že obklíčení probíhá cíleně. Menší loď chtěla KONTOVÍ prozradit, že je zde, odmítala však, aby ji prozkoumal a prověřil.

menšina - velnu rychle by se celý jejich systém zhroutil. Jistě, systém je dostatečně chráněn proti zákeřným zásahům; žádný šílený Nonggo nemá možnost v sebevražedném ataku kompletně ochromit zásobování celého sférického kola kyslíkem. Nicméně existuje dost a dost možností jak vyvolat pořádný rozruch a zmatek v bezprostředním okolí a naštvat ostatní. Fantazím o šikanování se nekladou žádné meze - až na dobrovolně dohodnutá pravidla hry založená na ohleduplnosti, rovnoprávnosti, harmonii a patrně také na skutečnosti, **že** všichni Nonggové se mohou na této neuronické síti kdykoli spojit a sledovat. Neuronické sítě umožňují každému Nonggovi o všem vědět a na všechno dohlížet, a to za cenu, **že** ho mohou také sledovat a kontrolovat všichni ostatní.

Dá se říct, že Nonggové - právě proto, že jejich systém funguje - dosáhli vývojového stupně, který se nachází těsně pod superinteligencí; vlastně už jim jen stačí vzdát se těl a učiní poslední rozhodující krok.

Už před několika staletími dosáhla technologie Terranců a jiných galaktických národů stavu, který by klidně umožnil vytvořit srovnatelný systém. Přesto u nich nikdy nevznikly neuronické sítě, a když, tak nanejvýš jako nepřilíši rozšířený experiment.

V čem to vězí? Patrně v tom, že se Galaktikové - a v první řadě Ter-ranci - rozhodli pro systém založený na zcela jiném principu. V non-

žské civilizaci je nejdůležitější systém, jednotlivec má nepatrný význam; v terranské demokracii je důležité individuum, a když kvůli několika ojedinělým kverulantům nefunguje dokonale státní systém a často to v něm pořádně skřípe a vrže, všichni se s tím smíří, protože individuální svoboda je svatá. Co se týká nonžské civilizace, skutečnost, **že** funguje, dokazuje, **že** takové systémy - jež bychom nejspíš označili **za** totalitní - mohou běžet bez problémů. A když se pro ně nějaký národ rozhodne, pak je to jeho věc. **Zdá** se ale, že pro bdi se příliš nehodí; všechny dosavadní srovnatelné organizační a státní formy doposud vždy ztroskotaly a zřejmě neuspějí ani v budoucnu.

Možná to ale vysvětluje, proč nonžská civilizace a patrně i civilizace ostatních národů koalice Thoregon nasadily Heliotské tvrze, aniž se předtím zeptaly Pozemšťanů, zda to chápou a přijímají. Případá jim **to** zřejmě rozumné, správné a praktické a v souladu se zájmy Terranců, a proto přistoupily ke stavbě Heliotských tvrzí bez velkých cavyků.

Nedá se předpokládat, že si to nechají Pozemšťané dlouho líbit.

Jak to řekl kdysi jeden chytrý psycholog: „Člověk dospěje tehdy, když konečně udělá něco správného, přestože mu to maminka říkala už dávno.“ Jak se zdá, Pozemšťané budou potřebovat ještě hrozně dlouhou dobu, než se z nich stanou skutečně dospělí tvorové...